

စိတ်ကူးမြို့စိုက်ရေးပညာ m

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သမိုင်းဝင်စွန့်စားမှုကြီးများ ရဲဘော်ဖေသန်း

တတိယအကြိမ်

mggyoe.com

m g y o e e o n

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက
 သက်စွန့်ဆံဗျားတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည့်
 သူရဲကောင်းပုဂ္ဂိုလ်အကျော်အမော်များ၏
 သမိုင်းဝင်စွန့်စားမှုကြီးများ
ရဲဘော်ဖေသန်း

ISBN 9789997119322

NF90
 9 789997 119322
 2,200.00KS

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သမိုင်းဝင်စွန့်စားမှုကြီးများ၊ ရဲဘော်ပေးသန်း
စာမျက်နှာ ၁၃၁ မျက်နှာ၊ ၁၄ • ၅ စင်တီ x ၂၀ • ၇ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ စာတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၀၃၊ ပြည်စုံစာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ

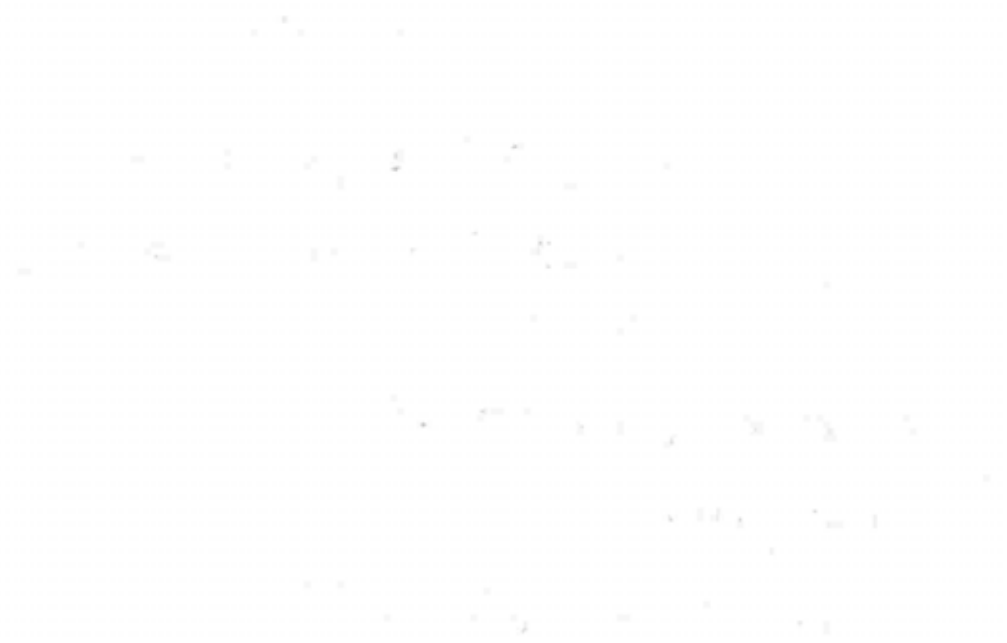
(ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၃)

ရောင်းရေး ၂၂၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။ ဂျာမန်စစ်သူကြီး ရွမ်းမဲလ်၏ စစ်ဌာနချုပ်အတွင်းသို့	၁
၂။ ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်များ၏ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတူးဒင့်ကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခဲသူ	၂၀
၃။ ဂျာမန်ဗိုလ်မှူးကြီး စကောဇင်နီ	၄၄
၄။ တာပစ် (ခံ)	၇၉
၅။ ဂျပန်ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ယာမာမိုတို	၁၁၈

ဤစာအုပ်ကို အောက်ပါစာအုပ်များမှ ပြန်ဆိုပါသည်။

1. **The Raid of Rommel**
by James Dean Sanderson
2. **The Man Who Shot General Student**
by James Dean Sanderson
3. **Fighting Generals**
by Theodore Irwin
4. **I Shot Down Yamamoto**
by Thomas G. Lamphier, Jr.
Col., U.S.A.F, Ret.

ဂျာမန်စစ်သူကြီးရွမ်းမဲလ်၏ စစ်ဌာနချုပ်အတွင်းသို့

ဂျော့ဖရီကီးသည် သူထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်မှာ စွန့်စွန့်စားစား ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ဖြစ်ကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ကွန်မန်ဒိုတပ်မှ ဒု-ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍လည်း ကီးသည် ရန်သူအစောင့်စစ်သား၏ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်ဖြင့် ထောက်၍ အငိုက်ဖမ်းရမည့်အလုပ်မှာ မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးသည်ကို နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ပထမ ရန်သူစခန်းကို အသံမကြားအောင် ဖျက်ဆီးပြီး ဖွင့်ရမည်။ ပြီးနောက် စခန်းအတွင်း၌ ရန်သူ (၁၀) ယောက်ရှိလျှင် အနည်းဆုံး (၉) ယောက်ကို အငိုက်ဖမ်းနိုင်ရမည်။

ဤသည်တို့မှာ ကီးထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်၏ပဏာမပိုင်းဖြစ်သည်။

ထိုညက ကီး ကံမကောင်းခဲ့ချေ။

ကီးသည် ဂျာမန်အစောင့်စစ်သား၏ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်ဖြင့် ထောက်လိုက်သည်။ ဂျာမန်စစ်သားမှာ ကီး၏သေနတ်ပြောင်းကို လန့်ပြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဂျာမန်အစောင့်စစ်သားသည် သူဆုပ်ကိုင်လိုက်သော သေနတ်ပြောင်းကို သူခေါင်းမှကျော်ကာ နောက်ကျောဘက်သို့ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ဤတွင် ကီးနှင့် ဂျာမန်အစောင့်စစ်သားမှာ ရင်ချင်းအပ်မိသွားကြကာ သေနတ်ကို သူရကိုယ်ရ လုနေကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ကိုယ်လုံးများက တံခါးပေါက်ကို ပိတ်မိလျက်သား
ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာလျှင်ချောင်း မြောင်းပေါက်အောင် ရွာတတ်သော မြောက်
အာဖရိကမိုးကလည်း ဝေါခနဲရွာချလိုက်တော့သည်။

ဂျာမန်စစ်သားကလည်း သူ့အသက်ရှင်ရေးအတွက် သေနတ်ကို မရအရလှ
သည်။ ကီးကလည်း ဂျာမန်စစ်ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး မနီးမီ ဂျာမန်အစောင့်စစ်သားကို
ရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။

ထိုအခါ ကီး၏နောက်မှ ကပ်ပါလာသော ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်သည် ကီးကို
မည်သို့ဝင်ရောက်အကူအညီပေးရမည်မှန်းမသိ၍ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ စောင့်ကြည့်
နေလိုက်မိသည်။ အထဲသို့ဝင်လိုက်ရန်မှာလည်း ကီး၏ကိုယ်လုံးနှင့် ဂျာမန်အစောင့်
စစ်သားကိုယ်လုံးတို့က အပေါက်တွင်ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် အဝင်ရခက်နေသည်။ ဂျာမန်
စစ်သားကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်လျှင် ဂျာမန်စစ်ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး နိုးသွားမည်
ကို စိုးရိမ်ရပြန်သေးသည်။

ဂျာမန်စစ်သားနှင့် ကီးတို့ကလည်း ဘက်ညီသော နပန်းသမားများနှယ်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တောင့်ခံနေကြသည်။

ထိုသို့စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း
တွေးမိလာသောအခါ ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ပွိုင့် (၄၅) ဘို့ ပစ္စတိုဖြင့်
ဂျာမန်အစောင့်စစ်သား၏ ဝဲဘက်မျက်လုံးထဲသို့ တစ်ချက်ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။
ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံသည် အမြောက်သံအလား ဂျာမန်ဌာန
ချုပ်အတွင်းဝယ် မြည်ဟိန်းသွားလေသည်။

သေနတ်သံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဂျာမန်အစောင့်စစ်သား ပျော့ခွေကျ
သွားသည်နှင့် ဂျာမန်စစ်ဌာနချုပ်၏ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။
သူ့နောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်သည် ကပ်ပါလာသည်။ သေနတ်တစ်ချက်
ပစ်ဖောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ ယခုအချိန်တွင် လျှို့ဝှက်မှုကို စောင့်စည်းရန်လည်း မလို
တော့။

ဂျာမန်စစ်သူကြီး ရွမ်းမဲလ်ကို လုပ်ကြံရမည့်အချိန်ကား ကျရောက်ခဲ့လေ
ပြီ။

ယခုအချိန်သည် ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးမှုရယူမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က

လက်ဦး၍ သတ်နိုင်လျှင်သတ်၊ မသတ်နိုင်လျှင် သူက ကိုယ့်ကိုသတ်ပေမည်။

အစောင့်စစ်သားကိုရှင်းရာတွင် အချိန်အတော်ကုန်ခဲ့ရသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရွမ်းမဲလ်ကို ရှာ၍မှတွေ့ပါတော့မည်လားဟုလည်း ကီးက ပြေးရင်းလွှားရင်း တွေးလိုက်မိပြန်သည်။

သို့သော်... ထိုအချိန်သည် တွေးနေရမည့်အချိန် မဟုတ်တော့။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရွမ်းမဲလ်၏ ဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့ကြသော ကီးခေါင်းဆောင်သည့် ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့သည် ဌာနချုပ်အတွင်းရှိ တံခါးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကန်ဖွင့်ပစ်သည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းသို့မောင်းပြန်သေနတ်များဖြင့် တဝေါဝေါပစ်ခတ်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးများကိုလည်း ပစ်သွင်းသည်။ ထိုကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့သည် ဂျာမန်ဌာနချုပ်အတွင်း၌ အာဖရိကကိုး၏ တပ်သား၊ အကြပ်၊ အရာရှိ စုစုပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ အသတ်ခံရသည့် ဂျာမန်များထဲမှ အရာရှိတော်တော်များများသည် အာဖရိကစစ်မျက်နှာအတွင်း အရေးပါအရာရောက်လှသည့် ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့သည် အဓိကပစ်မှတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရွမ်းမဲလ်ကိုကား တွေ့မသွားခဲ့ချေ။

ထိုမျှမက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရွမ်းမဲလ်ကို လုပ်ကြံရန် ဂျာမန်ဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးလိုလိုမှာလည်း ဂျာမန်တို့၏ ပြန်လည်ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ထိုစစ်ဆင်ရေးအား ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲစီစဉ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည့် ကီးသည် အခန်းများထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံးပစ်သွင်းနေသော ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်အတွက် နောက်ဆုံးတံခါးတစ်ခုကို ပခုံးဖြင့် ဆောင့်တွန်း၍ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် အခန်းထဲမှ ပစ်လိုက်သော ကျည်တစ်စုက ကီး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာလပတ်လည်ကာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားစေခဲ့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ် ပစ်သွင်းလိုက်သော လက်ပစ်ဗုံးသည် အခန်းတွင်းရှိ ဂျာမန်စစ်သားတို့အား အတုံးအရုံးဖြစ်သွားစေခဲ့ပြန်သည်။

ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တစပြင်နှယ် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်က ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကို တစ်ချက်

ငုံကြည့်လိုက်သည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကီး၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးချင်းချင်းရဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရွမ်းမဲလ်ကို မလွတ်စေနဲ့”

*

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကီးသည် နောက်ဆုံးအမိန့်ကိုပေးပြီးနောက် မျက်စိစုံမှိတ်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်သည် မိမိခေါင်းဆောင်၏အမိန့်ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် လှေကားဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးသွားလေတော့သည်။

စစ်အတွင်း၌ လူသားတို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် သွေး၊ ချွေးတို့ကို အချည်းအနှီးဖြုန်းတီးခဲ့ရသည့်အချိန်များ ရှိခဲ့ပေသည်။

ရွမ်းမဲလ်သည် ထိုအချိန်က ရောမမြို့တွင် သူတို့ ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံသည့် ပါတီပွဲတစ်ခုသို့ တက်ရောက်နေခဲ့သည်။ သူ၏ဇနီးနှင့်အတူထိုင်ကာ ရှန်ပိန်အရက်ကို စည်းစိမ်ခံပြီး သောက်နေခဲ့သည်။

ဤသို့ ရွမ်းမဲလ်မှာ ပါတီပွဲသို့တက်ရောက်နေစဉ်အတွင်း လူတစ်စုသည် သူနှင့် မိုင်ပေါင်းထောင်ကျော်ဝေးကွာသော သဲကန္တာရထဲတွင် သူ့ကိုလုပ်ကြံရန် ရှာဖွေကြရင်း အသတ်ခံခဲ့ရသည်။

ထိုကွန်မန်ဒို၏ စွန့်စားမှုသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အရဲဝံ့ဆုံး စွန့်စားခဲ့သည့် စွန့်စားမှုတစ်ရပ်အဖြစ် သမိုင်းတွင်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သည့်နှယ် ရန်သူ၏စစ်ကြောင်း နောက် မိုင် (၅၀၀) ခန့်သို့ဝင်ရောက်ကာ ရန်သူဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရမည့်စစ်ရေးကို ရေးဆွဲစီစဉ်ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူ၊ ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ကပင် သတ္တိရှင်အဖြစ် ဂုဏ်တင်ချီးကျူးရသူ ဂျော့ဖရီ ချားစ်တက်စကားကီးသည် အသက် (၂၂) နှစ်အရွယ်၌ ဗိုလ်မှူးရာထူးကို ရရှိပြီးနောက် (၄) နှစ်အကြာတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်သို့ တိုးတက်ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ စစ်က သူ့ကို ချီးမြှင့်ခဲ့သော်လည်း သူကမူ စစ်ကိုခါးသီးစွာပင် မုန်းတီးခဲ့လေသည်။

သူငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဘက်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ရှက်သလို၊ ရွံ့သလို၊ သူနှင့်ပင်မတူမတန်သလို၊ ကြေးရတက် သားသမီးဉာဉ်မျိုးဖြင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း

mg yoe . com

တတ်ပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ သူသည် လက်ဝှေ့နှင့် ဂျူဂျစ်စုသင်တန်းများကို တက်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

ထို့အပြင် စစ်ထဲသို့ မဝင်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ပြီးမှ ဆင်းဒတ်စ်စစ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ စစ်တပ်ထဲသို့ မဝင်တော့ဟု အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားပါလျက် စစ်ထဲ သို့ဝင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ကီးတွင် သူ့ဘိုးဘေးများ၏ သွေးပါခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

၁၅၈၈ ခုနှစ်တွင် စပိန်ရေတပ်များသည် အင်္ဂလန်ကျွန်းကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုသည့်အချိန်မှစတင်ကာ ကီး၏အမျိုးအနွယ် တစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦး က မျိုးဆက်အဆင့်ဆင့်တိုင် အင်္ဂလန်နှင့် အင်္ဂလန်အင်ပါယာလုံခြုံရေးအတွက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ကီးသည် သွေးအရပင် သူ့မျိုးနွယ်၏ အစဉ်အလာကို မဖျောက်နိုင်သကဲ့သို့ စစ်ဘက်ကလည်း အစဉ်အလာအရ ကီးတစ်ယောက်ကို စစ်တပ်ထဲတွင် ရှိနေစေ ချင်သည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကီးသည် စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုက်တန်သောဆုနှင့် လေးစားမှု

စစ်ထဲဝင်ခဲ့သော်လည်း သူသည် စစ်စိတ်စစ်ဟန်မရှိသကဲ့သို့ စစ်သားရပ် ပေါက်သူလည်း မဟုတ်ချေ။ (မျက်ဝန်းကျဉ်းသည်၊ မျက်စိမူန်သည်၊ အိဖိုင်သော ကိုယ်ထည်ရှိသည်။ မျက်နှာမှာ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်သည်)

တစ်ဖန် ကီးသည် ကွန်မန်ဒိုတပ်သို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းမှာလည်း ကီး၏ဖခင်သည် ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီနှင့် ရင်းနှီးခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ကီး၏ဖခင်က ကွန်မန်ဒိုတပ် တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းနိုင်ရန် အကူအညီပေးခဲ့ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကီးမှာ ကွန်မန်ဒိုတပ်ထဲရောက်စက “ဒီကောင်အကပ်ရှိလို့ ဒီရောက်လာတာ ပါကွာ” ဟူ၍ပင် အမှတ် (၁၁) စကော့(ချ်) ကွန်မန်ဒိုတပ်ရင်း၏ အရာရှိရိပ်သာတွင် အတင်းပြောဆိုခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

အခြားအရာရှိများက စကားအတင်းဆိုမည်ဆိုက ဆိုစရာပင်။ ဂျော့ဖရီကီးဆို သောနာမည်ကပင်လျှင် ကွန်မန်ဒိုအရာရှိတစ်ဦးအတွက် နုလွန်းနွဲ့လွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ရာတွင် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇွန် (၈) ရက်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကီးကို အထင် သေးခဲ့သော ကွန်မန်ဒိုအရာရှိများသည် ကီးကို အထင်မသေးဝံ့ပါတော့ချေ။

ထိုနေ့တွင် ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်များက ဗစ်ရှိပြင်သစ်နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဆီးရီးယားမြေပေါ်သို့ ဝင်ရောက်ကျူးကျော်ခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ မဟာမိတ်တပ်များက ဆီးရီးယားကို အချိန်မီ ရန်သူ့လက်မှကယ်တင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြ သည်။

ဩစတေးရီးယားတပ်များက ပြင်သစ်တပ်များကို လီတာနီမြစ်အနီးတွင် ထိုးစစ် ဆင်၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ပြင်သစ်တပ်များက ကြိုကြွံခံခုခံသဖြင့် ဩစတေးရီးယား တပ်များဘက်မှ (၂၅) ရာခိုင်နှုန်းခန့်ကျဆုံးခဲ့သည်။

နောက်နေ့နံနက် (၄) နာရီတွင် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်သည် ကွန်မန်ဒိုတပ်ရင်း (၁၁) ကိုတင်ဆောင်ကာ လီတာနီမြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ကွန်မန်ဒိုတပ်ရင်း (၁၁) ၏တာဝန်မှာ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေရှိ တံတားဦးကို သိမ်းပိုက် ထားရန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်ရန်သူများက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံပစ်ခတ်နေသဖြင့် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်သည် မြောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ မကပ်နိုင်တော့ဘဲ ကွန်မန်ဒို တပ်ရင်း (၁၁) ကို တောင်ဘက်ကမ်းခြေပေါ်၌သာ တင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ရင်း (၁၁) သည် ဩစတေးရီးယားတပ်မှ နှစ်ယောက် စီး ရော်ဘာဒင်ဂီလှေနှစ်စင်းကို ငှားရမ်းကာ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ စတင်ဖြတ်ကူး ခဲ့သည်။

ထိုဒင်ဂီနှစ်စင်းအနက် ရှေ့လှေတွင် ကီးနှင့်ကွန်မန်ဒိုတပ်မှူး ပါဝင်သည်။

ယင်းသို့ လှော်ခတ်လာခိုက် ပြင်သစ်တို့၏ (၇၅-မမ) အမြောက်ဆန်တို့က ရှေ့ဆုံးလှေကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်လိုက်သဖြင့် လှေပေါ်တွင် ပါလာသည့် ကွန်မန်ဒို တပ်မှူး ကျဆုံးသွားတော့သည်။

ဤသို့ တပ်မှူးကျသွားသောအခါ ကီးသည် တပ်မှူးတာဝန်ကို ဆက်လက် တာဝန်ယူကာ ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ ဆက်တက်ခဲ့ပြန်သည်။

သို့ဖြင့် ကီးသည် စက်သေနတ်နှင့် စိန်ပြောင်းကျည်များ တရစပ်ကျရောက် နေသည့်ကြားမှပင် သူ၏ဒင်ဂီပေါ်တွင် ကွန်မန်ဒိုတပ်သားများကို တင်ဆောင်ကာ တောင်ဘက်ကမ်းမှ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ လေးကြိမ်တိတိဖြတ်ကူးပြီး သူ့ကွန်မန်ဒို တပ်သား (၁၈) ယောက်နှင့် အရာရှိနှစ်ယောက်ကို ရန်သူသိမ်းပိုက်ထားသည့် ကမ်းခြေ ပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူ ကမ်းပေါ်တင်ပေးခဲ့သော ကွန်မန်ဒိုတပ်သားများကို သူ့ကိုယ် တိုင်ဦးဆောင်ကာ ကမ်းခြေပေါ်ရှိ ရန်သူစက်သေနတ်စခန်းများကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် ခဲ့သည်။

ယင်းမှတစ်ဆင့် ဖမ်းဆီးရမိထားသည့် စက်သေနတ်များဖြင့် ရန်သူ၏ဒုတိယခံ စစ်ကြောင်းကို ဆက်လက်တိုက်နေပြန်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကီးနှင့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့သည် မြောက်ဘက်ကမ်းခြေကို နောက် တစ်နေ့နံနက်အထိ သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ခဲ့ပြီး ဆက်တက်လာသည့် ဩစတေးရီးယား တပ်များအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကီးသည် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်နှင့် သူ့ရဲဘော်များ၏လေးစား မှုကို ထိုက်တန်စွာပင် ရရှိခဲ့လေသည်။

ကီးနှင့်အတူ ထိုတိုက်ပွဲတွင်ပါဝင်ခဲ့သည့် ကွန်မန်ဒိုတစ်ဦးက ကီးနှင့်ပတ်သက် ၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားခဲ့လေသည်။

“စစ်ရေးပြတဲ့အခါမှာ စည်းကမ်းကို အတိအကျ လိုက်နာတယ်။ စစ်ဝတ်စစ်စားဝတ်တဲ့နေရာမှာလည်း စစ်ပုံစံကျအောင် ဝတ်တယ်။ ပထမ ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းမရှိဘဲ သူ့အဖေ အရှိန် အဝါနဲ့ တက်လမ်းရှာနေတဲ့လူလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လီတာနီကမ်းခြေ တိုက်ပွဲရဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်အပါအဝင် သူ့တပ်က ရဲဘော်တွေဟာ သူသာ ခေါင်းဆောင်မယ်ဆိုရင် ငရဲပြည်အထိ လိုက်ကြမယ်ဆိုတဲ့အထိ သူ့အရည်အချင်းနဲ့ သူ့ခေါင်းဆောင်မှုကို ယုံကြည်လေးစားလာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဆားမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဟာ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကိုကြည့်ပြီး ဒီလူဟာ ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမှလည်ရဲ့လားလို့တောင် အောက်မေ့လိုက်မိပါတယ်” မှန်သည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ လီတာနီတိုက်ပွဲလို ကြက်သီးဖြန်းဖွယ်။

ကျောချမ်းဖွယ် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတိုက်ပြီးလျှင် တစ်သက်တာအတွက် ဖူလုံကောင်း ဖူလုံ သွားမည်ဖြစ်သော်လည်း ကီးအဖို့မူ ဤသို့မဟုတ်၊ စစ်တစ်ပွဲတိုက်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ပွဲ ထပ်တိုက်ချင်သည်။ တစ်ကြိမ်စွန့်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်စွန့်ချင်သည်။

ထိုအချိန်က မြောက်အာဖရိက စစ်မျက်နှာတွင် ဂျာမန်စစ်သူကြီးရွမ်းမဲလ်သည် အောင်ပွဲအထပ်ထပ်ခံယူနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျာမန်စစ်သူကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းသည် မဟာမိတ်တပ်များ ကျောချမ်းလောက်အောင်ပင် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည်။

ပထမပိုင်းတွင် ဗြိတိန်၏ နိုင်းလ်တပ်မတော်သည် အီတာလျံတပ်များကို တိုက် ခိုက်အနိုင်ယူကာ အီတာလျံပိုင်နက်မြေအတွင်းသို့ မိုင် (၅၀၀) ကျော်မျှပင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ထရစ်ပိုလီကို ဆက်လက်ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် တပ်နှင့်ရိက္ခာများ ကို စုဆောင်းနေခိုက် ထရစ်ပိုလီပင်လယ်ကွေ့သို့ ဂျာမန်တပ်အနည်းငယ် တက်ရောက် လာသည်ဆိုသော သတင်းတစ်ရပ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုသတင်းမှာ ဗြိတိသျှတပ်များအဖို့ သာမန်စစ်သတင်းတစ်ရပ်သာဖြစ်သကဲ့ သို့ ဝင်ရိုးတန်းတပ်များကိုအုပ်ချုပ်ရန် အာဝင်ရွမ်းမဲလ်ဆိုသော ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး ဆိုက်ရောက်လာသည်ဆိုသည့်သတင်းမှာလည်း မထူးဆန်းသောသတင်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တက်ရောက်လာသည်ဆိုသော ဂျာမန်တပ်၏ အင်အားမှာ မများလှသည့်နည်းတူ ဆိုက်ရောက်လာသည့်ဗိုလ်ချုပ်ဆိုသူမှာလည်း မထင်မရှားသော ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပါပေ။

ဆက်လက်ကြားသိရသော သတင်းများတွင် ယင်းဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်သည် ပြင်သစ် တွင် တိုက်ခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံသာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဗြိတိသျှတို့က မြောက်အာဖရိကစစ်မျက်နှာသို့ ဆိုက်ရောက်လာ သော ရွမ်းမဲလ်ကို အလေးမမူ၊ ဂရုမပြုဘဲ နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ရွမ်းမဲလ်ကို အထင်သေးခဲ့ခြင်းသည် ဗြိတိသျှတို့၏ မဟာအမှားတစ်ရပ် ပင်ဖြစ်သည်။

ရွမ်းမဲလ်သည် အာဖရိကစစ်မျက်နှာသို့ ဖေဖော်ဝါရီလကုန်ပိုင်းမှ ရောက်လာ ခဲ့သော်လည်း မတ်လကုန်သည်နှင့် အီဂျစ်နယ်စပ်အနီးသို့ ရောက်အောင်ပင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ဝေဗဲလ်' ၏ တန်ပြန်ထိုးစစ်ကိုလည်း အလွယ်တကူပင် တုံ့ပြန်ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအောင်ပွဲများကိုလည်း ဂျာမန်မော်တော်ယာဉ်တပ်မတစ်တပ်၊ ဂျာမန်ပန်ဇာသံချပ်ကာတပ်ရင်းတစ်ရင်းနှင့် စောစောပိုင်းက ဗြိတိသျှတို့ကို အလွယ်တကူ အရှုံးပေးခဲ့သော အီတာလျံတပ်များနှင့်သာ တိုက်ခိုက်အောင်ပွဲခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရွမ်းမဲလ်၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ဗြိတိသျှတို့ ချောက်ချားစေလောက်အောင်ပင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

ထိုကျော်ဇောမှုကြောင့်ပင် ကီးက ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရွမ်းမဲလ်ကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးကြောင့် ဝင်ရိုးတန်းတပ်များ သည်မျှအထိ အောင်ပွဲရနေလျှင် ထိုဗိုလ်ချုပ်ကို ရှင်းမပစ်သင့်ပါပြီလော... ဟု ကီးကတွေးသည်။

သူ့အတွေးကို ကီးက နိုင်းလ်တပ်မတော်၏ အထွေထွေဌာနချုပ်သို့ တင်ပြသည်။ သူတင်ပြခဲ့သော အရာရှိများက ကီး၏အကြံပေးချက်ကို ခေါင်းတခါခါဖြင့် ငြင်းဆန်သည်။ ဤငြင်းဆန်ကြသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။ ကီး၏ အကြံအစည်မှာ ဗြိတိသျှတပ်မတော်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းစေမည့် အကြံအစည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ရန်သူစစ်ကြောင်းနောက်သို့ဝင်၍ ရန်သူဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကို ၎င်း၏ဌာနချုပ်အတွင်း၌ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်ရမည်ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံတကာစစ်ဥပဒေနှင့် မညီသည့်ပြင် လူကြီးလူကောင်းအလုပ်လည်း မဟုတ်။ ကြမ်းပိုးသူခိုးတို့၏အလုပ်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဗြိတိသျှထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများက ယူဆခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ ကီးက ခေတ်သစ်စစ်ပွဲများတွင် နိုင်ငံတကာစစ်ဥပဒေကို မည်သူမျှ တင်းကျပ်စွာ မလိုက်နာတော့ကြောင်း၊ ယခုအချိန်မှာပင် ဂျာမန်များက ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကိုလုပ်ကြံရန် ကြံစည်ကောင်းကြံစည်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အာဖရိကစစ်မျက်နှာတွင် အရေးပါအရာရောက်သည့် ရန်သူဗိုလ်ချုပ်ကို လုပ်ကြံရန်ဆိုသည့် မိမိ၏အကြံအစည်ကို အထက်အရာရှိကြီးများအနေဖြင့် ထပ်မံစဉ်းစားသင့်ကြောင်းဖြင့် အထက်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အလီလီတင်ပြခဲ့သည်။

ထိုသို့ရှိရာမှ လအတော်ကြာသောအခါမှပင် ကီး၏လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့တော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရွှမ်းမဲလ်အား လုပ်ကြံရမည့် စစ်ဆင်ရေးကို ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၇) ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်ယံတွင် စတင်ရန်နှင့် ထိုနေ့နံနက် (၆) နာရီတွင် ရွှမ်းမဲလ်၏ ဌာနချုပ်ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် သတ်မှတ်လေတော့သည်။

ကီးသည် သူ့အကြံပေးချက်ကို အထက်အရာရှိကြီးများက လက်ခံပြီး ယင်းစစ်ဆင်ရေးအတွက် သူ့ကိုပင် ခေါင်းဆောင်ခွင့်ပြုမည်ဟု သိရသောအခါ အောင်ပွဲရသူတို့၏အပြုံးဖြင့် ပြုံးနေသည်ကို မြင်ယောင်မိကြောင်းဖြင့် ထိုအချိန်က မြေထဲ ပင်လယ်တွင် စစ်ဆင်နေကြသည့် ကွန်မန်ဒိုတပ်များ၏ တပ်မှူး (ယခု ဗိုလ်ချုပ်) လေးကွတ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ပြောပြခဲ့လေသည်။

“ဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ‘ခင်ဗျားပျော်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့လွတ်မြောက်ရေးကို ကျွန်တော် အာမမခံနိုင်ဘူး၊ ရန်သူ့စစ်ကြောင်းရဲ့ နောက်ပိုင်း မိုင် (၅၀၀) အထိဝင်ပြီး ကယ်တင်ရမယ့်အလုပ်ဆိုတာက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား... ရွှမ်းမဲလ်ကို လုပ်ကြံနိုင်ပြီပဲထားတော့... ခင်ဗျားပြန်လွတ်လာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားစဉ်းစားပါ’ လို့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့အမြင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပြောပြလိုက်တော့ သူက ‘တပ်မှူးမြင်တာတွေ့တာတွေဟာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ တခြား ဘယ်သူမှ သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့ဗျာ’ လို့ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ရှာတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့အလိုလိုက်ပြီး သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဘယ်သူမှမပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့တယ်”

ထို့နောက် တပ်မှူးလေးကွတ်နှင့် ကီးတို့သည် စစ်ဆင်ရေး၏ အသေးစိတ်အစီအစဉ်များကို စတင်ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ ထိုအတွင်း ဗြိတိသျှတပ်မတော်၏ ထောက်လှမ်းရေးမှ သတင်းများကို စုဆောင်းနေခဲ့ကြသည်။

တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးမှ ပေးပို့သော သတင်းများအရဆိုမူ...

‘ရွှမ်းမဲလ်၏ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သည် ဘီဒါလစ်တိုးရီးယားရွာတွင် တည်ရှိသည်။ ထိုရွာ၏အဝင် လက်ယာဘက်တွင် ဗိုလ်တဲတန်းတစ်တန်းကို တွေ့ရမည်။ ထိုဗိုလ်တဲတန်းကြီး၏နောက်၊ အတော်လှမ်းလှမ်း သစ်ရိပ်ဆိုင်းဆိုင်းအောက်တွင် (၂) ထပ်တိုက်အဆောက်အဦတစ်ခုကို တွေ့ရမည်။ ထိုအဆောက်အဦသည်ပင် ရွှမ်းမဲလ်၏ သဲကန္တာရဌာနချုပ်ဖြစ်သည်’ ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနေ့၌ပင် ကီးနှင့် ကွန်မန်ဒိုရဲဘော်များသည် ‘သဲကန္တာရမြေခွေး’ ဟု နာမည်ကျော်ကြားနေသည့် ရန်သူ့စစ်ပညာရှင်အား လုပ်ကြံရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးမှ ပေးပို့ခဲ့သောသတင်းမှာ သတင်းမှားတစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးက ပေးပို့သောမြေပုံညွှန်းမှာ ရွမ်းမဲလ်၏ဌာနချုပ်မဟုတ်ဘဲ ရွမ်းမဲလ်၏ တပ်ထောက်ဌာနချုပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ကွန်မန်ဒို အစီအစဉ်သစ်

ရွမ်းမဲလ်၏ ဌာနချုပ်မှာမူ မူလအတန်ကြာကပင် သဲကန္တာရအတွင်းရှိ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဌာနချုပ်ကိုလည်း တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးက စစ်အတွင်းက ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။

ထိုနေရာတွင် ဂျာမန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးကမူ ဗြိတိသျှစစ်ထောက်လှမ်းရေးထက် လျင်ပေသည်။ ဗြိတိသျှတပ်များက ဂျာမန်တပ်များကို နိုဝင်ဘာလ (၁၅) ရက်နှင့် (၁၆) ရက်နေ့အတွင်း ထိုးစစ်ဆင်တော့မည်ကို ရွမ်းမဲလ်က ကြိုတင်သိနေခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ရွမ်းမဲလ်သည် အထက်အရာရှိများနှင့် ကွန်ဖရင့်ထိုင်ရန် ရောမမြို့သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြင့် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကီး ခေါင်းဆောင်သည့် ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့သည် အလက်ဇန်းဒရီးယားဆိပ်ကမ်းအနီးရှိ ရေငုပ်သင်္ဘောနှစ်စင်း ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ပထမရေငုပ်သင်္ဘောဖြစ်သည့် 'ထရော့ဘီ' ပေါ်တွင် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးကီး၊ ဗိုလ်မှူးလေးကွတ်နှင့် ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်တို့အပြင် ကွန်မန်ဒိုတပ်သား (၂၅) ယောက် လိုက်ပါလာကြပြီး ဒုတိယရေငုပ်သင်္ဘောဖြစ်သည့် 'တေလ်လစ်မန်း' ပေါ်တွင် ဗိုလ်ရိုင်းကော ဦးဆောင်သည့် ကွန်မန်ဒိုတပ်သား (၂၇) ယောက်လိုက်ပါလာကြသည်။ ကွန်မန်ဒို အကြပ်၊ တပ်သားများမှာမူ လိုက်သာလာရသည်။ သူတို့၏ ရေငုပ်သင်္ဘောမှာ မည်သည့်နေရာသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရည်မှန်းရာရောက်လျှင် မည်သည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရမည်ကိုလည်းကောင်း သိခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပေ။

ပင်လယ်သို့ထွက်မိပြီး (၂) ရက်ကြာမှပင် ကီးသည် ငယ်သားများကို ရွမ်းမဲလ်

အား လုပ်ကြံရမည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့လေသည်။

နိုဝင်ဘာလ (၁၃) ရက်နေ့နံနက်တွင် ရေငုပ်သင်္ဘော ထရော့ဘီသည် ဆိုင်ယင် နီးယားကမ်းခြေအနီးရှိ ရေလက်ကြားထဲသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ကပ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးလေးကွတ်က အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ကုန်းများပေါ်မှ အာရပ်များကို မသင်္ဘောဟုဆိုကာ ရေငုပ်သင်္ဘောများကို ပင်လယ်ပြင်သို့ပြန်ထွက် စေပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေစေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကွန်မန်ဒိုများ ကမ်းတက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပြန်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏အခြေအနေကို စိတ်မချပြန်သေးသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရပြန်သည်။

သို့ဖြင့် ညဘက်တွင် ကမ်းပေါ်သို့တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မှောင်ရီသမ်းချိန် ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်။

မှောင်ပျိုးပြန်တော့လည်း ရေငုပ်သင်္ဘောမာလိန်မှူးက ရာသီဥတု၏အခြေ အနေကြောင့် ၎င်းညတွင် ကမ်းမတက်သင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်ခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် ကွန်မန်ဒိုများသည် အချိန်ဆက်ဆွဲနေလျှင် စစ်ဆင်ရေးအစီအစဉ် တစ်ခုလုံး ပျက်သွားမည်စိုးသဖြင့် ထိုညတွင်ပင် ကမ်းပေါ်သို့တက်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့ သည်။

ကမ်းတက်တော့မည်ဟု ပြင်ဆင်တော့မှပင် မိုးလေဝသတိုင်းထွာချက်များ၏ ဟောကိန်းအတိုင်း လေပြင်းမုန်တိုင်းကျရောက်လာပြန်သည်။

ရေလက်ကြားထိ ဝင်ရောက်ပေးခဲ့သည့် ရေငုပ်သင်္ဘောထရော့ဘီပေါ်မှ ကွန် မန်ဒိုတပ်သားများသည် မုန်တိုင်းကြားမှ ရော်ဘာဒင်ဂီလှေများဖြင့် ကမ်းဆီသို့ကူးရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စီ ရော်ဘာလှေငယ်များကို လေမှုတ်ပြီး ကုန်းပတ် ပေါ်သို့တင်နေခိုက် လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်သဖြင့် လူတက်ပြီးရော်ဘာ လှေနှစ်စီး မှာ ရေထဲသို့ မျောပါသွားပြန်သည်။

ထိုသို့ ရေထဲသို့ မျောပါသွားသော ရဲဘော်များကို ပြန်တွေ့ရတော့မည်မဟုတ် ဟု ရဲဘော်များက ထင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ထိုရဲဘော်များကို ညသန်းခေါင်ယံလောက်တွင် ဘေးမသီရန်မခဘဲ ၎င်းတို့၏ ရော်ဘာဒင်ဂီလှေများကို ပြန်လှော်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် အရုဏ်တက်မှပင် ထရော့ဘီပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ကွန်မန်ဒို

(၂၈) ယောက်အနက် (၂၆) ယောက်မှာ ကမ်းပေါ်သို့တက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျန် နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သင်္ဘောပေါ်မှ အဆင်းတွင် ခြေကျိုးသွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အကြောက်လွန်ကာ သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းသက်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ ခြင်းကြောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထရော့ဘီရေငုပ်သင်္ဘောမှ ကွန်မန်ဒိုများ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ပင်လယ် ပြင်မှ တော်လစ်မန်း ရေငုပ်သင်္ဘောကို ရေလက်ကြားထဲသို့ ဝင်လာရန် အချက်ပြ လိုက်ကြသည်။

တော်လစ်မန်း ရေငုပ်သင်္ဘောမှလည်း ဗိုလ်မှူးလေးကွတ်နှင့် ကွန်မန်ဒို (၅) ယောက်သာ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အစီအစဉ်ပြောင်းကာ တော်လစ်မန်းကို နောက်တစ်နေ့ညမှ ဆက် လက်ပြီး လူချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရတော့သည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေသည့် ကွန်မန်ဒိုများသည် မူလစီမံချက်ထက် လူနည်း နေသဖြင့် စစ်ဆင်ရေးအစီအစဉ်များကို ပြုပြင်ရေးဆွဲနေကြရပြန်သည်။

ယင်းအစီအစဉ်မှာ...

(၁) ဗိုလ်လေးလေးကွတ်နှင့် ကွန်မန်ဒိုငါးဦးက ကမ်းခြေတွင် ချစ်ရစ်မည့် အပို ခဲယမ်းမီးကျောက်များနှင့် ရိက္ခာပစ္စည်းများကို စောင့်ကြပ်နေရစ် ရင်း တော်လစ်မန်း ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရဲဘော် များကို ကမ်းတင်ပေးရန်။

(၂) ကွတ်နှင့် ရဲဘော်ခြောက်ယောက်သည် ဆရင်းရွာ၏ တောင်ဘက်ရှိ လမ်းဆုံမှ တယ်လီဖုန်းကြိုးကို ဖြတ်တောက်ကာ ရွာအစွန်ရှိ ဆက်သွယ် ရေးစခန်းကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန်။

(၃) ကီး၊ ကင်းဘဲလ်နှင့် ရဲဘော် (၁၇) ယောက်တို့က ရန်သူစစ်ဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းကာ ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ရွမ်းမဲလ်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် တို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကီး၊ ကင်းဘဲလ်နှင့် ရဲဘော် (၁၇) ယောက်တို့မှာ ရန်သူစစ်ဌာနချုပ်အရောက် (၂၃) မိုင်ခန့် ညအချိန် ချီတက်မှု ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ပြီး ဌာနချုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သော အခါ အချင်းချင်း မရှုပ်ထွေးမိစေရန် လူလေးယောက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလေးယောက်မှာ ကီး၊ ကင်းဘဲလ်၊ ဘရီဒီနှင့် ဂျန်တယ်ရီတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် ကြိုတင်ငှားရမ်းထားသည့် အာရပ်လမ်းပြသည် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ည (၈) နာရီခန့်တွင် ရောက်လာသည်။

လမ်းပြရောက်သည်နှင့်ပင် ကီးဦးဆောင်သည့်အဖွဲ့နှင့် ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ဖြတ်တောက်ရမည့် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့တို့သည် မိုးရွာထဲ၌ပင် ခရီးစထွက်ခဲ့ကြသည်။

မိုးတိတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မိုးတိမ်များဖြင့် အုံ့ဆိုင်းညိုမှိုင်းနေသည်။

ည (၁၀) နာရီခန့်တွင် ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်ရန် ထွက်သွားသော အာရပ်လမ်းပြမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတော့သည်။

ဤတွင် ကွန်မန်ဒိုများမှာ အိမ်မြှောင်နှင့်မြေပုံအားကိုးဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ခဲရာခဲဆစ် တိုးဝင်နေကြရတော့သည်။

လမ်းတစ်နေရာအရောက်တွင် အာရပ်လူဆိုးများက ကွန်မန်ဒိုများကို သေနတ်များဖြင့်ချိန်လျက် ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ကီးက မိမိတို့သည် ဗြိတိသျှတပ်သားများဖြစ်ကြကြောင်း၊ မိမိတို့ကို အကူအညီပေးရန် အာရပ်အမျိုးသားများကို နှိုးဆော်ထားသည့် အာရပ်အကြီးအကဲများ၏ စာများလည်း မိမိတို့တွင်ပါကြောင်း ပြောကာ စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ပြသည်။

သို့သော် အာရပ်လူဆိုးဗိုလ်မှာ စာမတတ်သူဖြစ်၍ အခက်အခဲတွေ့နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မတတ်သာတော့သဖြင့် ကီးက အာရပ်လူဆိုးဗိုလ်ကို လာဘ်ထိုးပြီး အကူအညီတောင်းရတော့သည်။

သည်အခါမှ အာရပ်ဗိုလ်က သဘောတူသွားပြီး ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့ကို အနီးဝန်းကျင်ရှိ ဂူတစ်ခုထဲသို့ခေါ်သွားကာ ဆိတ်ကောင်လုံးကင်ကို ညစာအဖြစ် ကျွေးခဲ့သည်။

သို့တိုင် ကီးမှာ အာရပ်ကို စိတ်မချသဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်တွင် ရဲဘော်တစ်ဦးနှင့် အပိုပစ္စည်းများကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ကျန်ရဲဘော်များကိုခေါ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်သည်။

ထိုနေ့ကား နိုဝင်ဘာ (၁၇) ရက်နေ့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုည (၆) နာရီ (၁၅) မိနစ်ခန့်တွင် ကွန်မန်ဒိုများသည် ရွမ်းမဲလ်၏ ဌာနချုပ် ရှိရာသို့ ရှေ့ရှုချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က မိုးမှောင်ကြီးကျနေသဖြင့် ကွန်မန်ဒိုများမှာ တစ်ယောက်၏ သေနတ်ပြောင်းကိုတစ်ယောက်ကိုင်လျက် လူချင်းမကွဲရန် ကြိုးစားပမ်းစားလျှောက် ခဲ့ကြရသည်။

ည (၁၀) နာရီ (၃၀) မိနစ်တွင် ကုန်းမြင့်တစ်ခု၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့ မှပင် ရွှံ့ထဲ၌ တစ်အောင့်တစ်နား ရပ်နားခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

ထိုမှ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်ရာ (၁၁) နာရီခန့်တွင် အာရပ်လမ်းပြများသည် ရွမ်းမဲလ် ၏ ဌာနချုပ်သို့သွားရာ နောက်ဖေးလမ်းကို ကွန်မန်ဒိုများအား ညွှန်ပြခဲ့ပြီး အမှောင် ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် ဗိုလ်မှူးလေးကွတ်ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့က လည်း ဆရင်းလမ်းဆုံရှိ ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်တောက်ရန် အတွက် ခွဲထွက်သွားပြန်လေသည်။

ထိုနေရာ၌ ကီးသည် သူ့ရဲဘော်များကိုထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကင်း ထောက်ထွက်ခဲ့သည်။ သူပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် တပ်ကြပ်ကြီးသရစ်နှင့် ရဲဘော် သုံးယောက်အား ရန်သူ့ဌာနချုပ်အနီးရှိ ကားများထဲသို့ အချိန်ကိုက်ပုံးများ ထည့်ထား ရန် တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ည (၁၀) နာရီထိုးသည်တွင် ကီးခေါင်းဆောင်သော ကွန်မန်ဒိုများသည် ရန်သူ့စစ်ဌာနချုပ်အပြင်ရှိ အဆောက်အဦများ၏ အနီးသို့ သတိကြီးစွာထားလျက် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာသို့အရောက်တွင် ကီးနှင့် တယ်ရီက ကျန်ရဲဘော်များကို မှောင်ရိပ်ခို နေစေပြီး ကင်းထောက်ရန် ရှေ့သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ခြေလှမ်းဆယ့်လေး လှမ်းမျှမပြည့်မီ ခွေးဟောင်သံတစ်ချက်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကီးနှင့် တယ်ရီတို့ ခြေလှမ်းများအသာရပ်လိုက်ကြသည်။ ခွေးဟောင်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း မှာပင် အစောင့်ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခုအတွင်းမှ အီတာလျံစစ်သားတစ်ယောက်နှင့် အာရပ် တစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနှစ်ယောက်သည် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုးကြည့်နေသည်။

ဤတွင် ကီးက ချုံပုတ်၏ နောက်ကွယ်မှ ဂျာမန်ဘာသာတစ်ဝက်၊ အီတာလျံ

ဘာသာတစ်ဝက်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ဟောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့... တို့ ဂျာမန်ကင်းကွ... ဘာဖြစ်လို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ လျှောက်ထိုးနေတာလဲ၊ သေသွားချင်သလား... ခွေးမသားတွေ”

သည်အခါ အီတာလျံစစ်သားနှင့် အာရပ်အမျိုးသားမှာ ဂျာမန် အက်(စ်) အက်(စ်) ကင်းမှတ်၍ တဲအတွင်းသို့ ပြန်လျှိုဝင်သွားကြတော့သည်။

ကီးနှင့် တယ်ရီတို့ ကင်းထောက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူတို့နှင့်အတူ သတင်းဆိုးများ ပါလာသည်။

ထိုသတင်းဆိုးများမှာ အခြားမဟုတ်။ ရွမ်းမဲလ်၏ ဌာနချုပ်ကို နောက်ပေါက်မှမဝင်နိုင်ရန် အခိုင်အမာပိတ်ဆို့ထားသည်ဆိုသည့်သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကီးက အပြုံးမပျက်။ သူ့ရဲဘော်များကို ပြောသည်။

“တိတ်တိတ်ဝင်လို့မရရင် ပြောင်ဝင်ကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ည (၁၁) နာရီ (၄၅) မိနစ်တွင် ကွန်မန်ဒိုများသည် မိမိတို့တာဝန်ကျရာ နေရာများတွင် အသီးသီးနေရာယူလိုက်ကြသည်။

ယင်းတို့မှာ...

- (၁) လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ဖျက်ဆီးရန် ရဲဘော်နှစ်ယောက်။
- (၂) တိုက်ပွဲစလျှင် ရန်သူဘက်သို့ တပ်ကူများ ဝင်ရောက်မလာစေရန် အတွက် ကားရုံနှင့်ပန်းခြံကို စောင့်ကြပ်ရန် ရဲဘော်လေးဦး။
- (၃) အစောင့်တဲနှစ်တဲကို စောင့်ကြပ်ရန် ရဲဘော် (၂) ယောက်။
- (၄) မလှမ်းမကမ်းရှိ ဟိုတယ်အတွင်းမှ လူများအပြင်သို့ မထွက်လာရေးအတွက် စောင့်ကြပ်ရန် ရဲဘော် (၂) ယောက်။
- (၅) ဌာနချုပ်အဝင်ဂိတ်နှင့် လမ်းကိုစောင့်ကြပ်ရန် ရဲဘော် (၂) ယောက်။
- (၆) အိမ်နောက်ဘက်ကို စောင့်ကြပ်ရန် ရဲဘော် (၂) ယောက်၊ စသည့် တာဝန်နှင့်တည်နေရာ အသီးသီးတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်နောက်ဘက်တွင် စောင့်ကြပ်ရမည့် ရဲဘော်များကို ကီးက စကားဝှက်မပြောနိုင်ဘဲ နောက်ဖေးသို့ ပြေးလာသူမှန်သမျှကို ပစ်သတ်ရန် အမိန့်ပေးထားခဲ့လေသည်။

ည (၁၁) နာရီ (၅၉) မိနစ်တွင် ကီး၊ ကင်းဘဲလ်နှင့် တယ်ရီတို့သည် အစဉ်လိုက် ဌာနချုပ်ဝင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ကီးက တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးက ပွင့်မလာ။

ကီးက နောက်ရှိ ရဲဘော်များဘက်သို့ လှည့်၍ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်သည်။ ပြီး... တံခါးကိုခပ်ဆတ်ဆတ် သုံးလေးချက်ဆင့်ခေါက်လိုက်ပြီး ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာချနေသဖြင့် ကီး၏တံခါး ခေါက်သံကို အိမ်တွင်းမှ ဂျာမန်များ ကြား မကြားဆိုသည်မှာ မသေချာချေ။

ကီးက အသံမြှင့်၍ ဆက်ခေါ်သည်။ အတွင်းမှထူးသံမကြားရသောအခါ ကီးက တံခါးကို ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ပြန်သည်။

ဤသို့ တံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ကန်ကျောက်နေသည့်တိုင် အထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားသံကိုမျှပင် မကြားရသောအခါ ကီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ့ရယ်သံသည် မိုးပေါက်ကျသံကိုပင် လွှမ်းသွားလေသည်။

ကီး၏ ရယ်သံထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် တံခါးအတွင်းမှ မင်းတုပ် ဖြုတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီးကင်းဘဲလ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့ သည်။

“ဂိတ်တံခါးပွင့်လာသံကြားတာနဲ့ ကီးက အစောင့်စစ်သားကို ဂျာမန်လိုလှမ်း ဟောက်လိုက်တယ်။ ဂျာမန်အစောင့်စစ်သားက တံခါးကိုဆွဲအဖွင့်လိုက်မှာ ကီးက သေနတ်နဲ့လှမ်းထောက်လိုက်တယ်။ ဂျာမန်အစောင့်စစ်သားကလည်း သိပ်လျင်တယ်။ ကီးထောက်လိုက်တဲ့သေနတ်ကို ပြောင်းကဆုပ်ကိုင်ပြီး သူနဲ့လွတ်ရာဘေးဘက်ကို ဆွဲထောင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ကီးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို အစောင့် စစ်သားကို လည်ပင်းညှစ်သတ်နိုင်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စက္ကန့် အတော် အကြာအထိ စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီလိုစောင့်ကြည့်နေရင်းက ကီးနဲ့ ဂျာမန် စစ်သားရဲ့နောက်မှာ စကြိုတစ်ခုကို မြင်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီစကြိုထဲက တစ်ယောက် ယောက်များ ထွက်လာရင်ခက်ရချည့်လို့ တွေးပူမိပြီး မြန်မြန်ကိစ္စပြတ်အောင် ဂျာမန်စစ်သားရဲ့မျက်နှာကို ပစ်ထည့်လိုက်ရတယ်”

“ဂျာမန်အစောင့်လဲကျသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကီးက ကျွန်တော့်ကိုလှိုက်ခဲ့

ဖို့ လက်ရိပ်ပြုပြီး စကြိုထဲပြေးဝင်တော့တာပဲ။ စကြိုအဝင်ဝမှာ အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရတယ်။ ကီးက ဗြုန်းခနဲတံခါးကို ဆွဲဖွင့်တယ်။ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲကို ချိန်ထားလိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။

“ဒါနဲ့... နောက်တစ်ခန်းကို ကူးခဲ့တယ်။ အဲဒီအခန်းထဲက မီးရောင်ဟာ တံခါး ကြားမှတစ်ဆင့် အပြင်ထိုးထွက်နေတယ်။ ကီးရဲ့လက်တစ်ဖက်က တံခါးကိုဆွဲ ဖွင့်ပြီး တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ သေနတ်မောင်းကို ညှစ်လိုက်တယ်။ အခန်း ထဲမှာ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ထိုင်နေကြတဲ့ ဂျာမန်သုံးယောက်ဟာ အရုပ်ကြီးပြတ်ပုံကျသွား တယ်”

“အဲဒီအခါမှာပဲ ကျွန်တော်နောက်က သေနတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တယ်ရီက လှေကားပေါ်ကို လှမ်းပစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဂျာမန်နှစ်ယောက်ဟာ လှေကားထိပ်ကနေ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ထိုးကျလာတယ်။ တစ်ခါထပ်ပြီး တယ်ရီဟာ လှေကားထိပ်တစ်နေရာကိုချိန်ပြီး ပစ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဂျာမန်တစ်ယောက်ဟာ လှေကားထိပ်မှာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားပြီး နောက်တော့ အောက်ကို ပြုတ်ကျလာတယ်”

“ကီးဟာ နောက်တစ်ခန်းဆီကို ဒုန်းချပြေးတယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဆောင့်ဖွင့် လိုက်တယ်။ တံခါးက မပွင့်ဘူး။ ကီးဟာ အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ တံခါးကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖွင့် လိုက်တယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အခန်းထဲကို လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ ပစ်သွင်းဖို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ပစ်သွင်းလိုက်တယ်”

“အဲဒီတစ်ခန်းကို ရှင်းပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခန်းကို ကူးခဲ့ပြန် တယ်။ ခုချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရွမ်းမဲလ်ရဲ့ရုံးခန်းနဲ့တူတာလည်း မတွေ့ရသေး ဘူး။ အိပ်ခန်းနဲ့တူတာကိုလည်း မတွေ့ရသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခုရောက်နေတဲ့ အခန်း က မြေပုံခန်း။ အဲဒီအခန်းက တံခါးဖွင့်လျက်သား။ ကီးက အခန်းထဲကို သေနတ်နဲ့ မွှေပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့တံခါးကို ဒိုင်းခနဲဆောင့်ကန်ပြီး ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို အသင့်ပြင်ဖို့ အချက်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို အသင့်ပင်ဖြုတ်ထားလိုက်တယ်။ ကီးဟာ တံခါးဘေးကို ပြေးကပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်နဲ့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ တံခါးဟာသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က အခန်းထဲကို လက်ပစ်ဗုံး လှိမ့်သွင်းလိုက်တယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပဲ ကီးဟာ တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကီးက

တံခါးကို မပိတ်လိုက်နိုင်မိမှာ အခန်းထဲက ဂျာမန်က မောင်းပြန်သေနတ်နဲ့ လှမ်းဆွဲ လိုက်တယ်။ ကီးဟာ နေရာတွင်ပုံကျသွားတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တဲ့ လက်ပစ် ဗုံးပေါက်ကွဲသံဟာ အခန်းထဲက ဝုန်းခနဲထွက်ပေါ်လာတယ်။ သည့်နောက်တော့ အခန်းထဲက ဘာသံမျှမကြားရတော့ဘူး။”

“ကျွန်တော်လည်း ကီးရဲ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ကို ထူဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ ကီးမျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ သွေးတွေနဲ့ချင်းချင်းနီလို့ပဲ။ ကီးဟာ ကျွန်တော့်ကို မျက်စိတစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး ‘ရွမ်းမဲလ်ကို မလွတ်စေနဲ့’ လို့ အသံပြတ်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်စိဟာလည်း စုံမှိတ်သွားတော့တာပဲ။ သူ့စကားကို အမိန့်တစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော်နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တယ်ရီ ရှိရာကို ပြေးသွားခဲ့တယ်။”

ဂျာမန်မှတ်တမ်းများတွင် ဤအရေးအခင်း၏ မြင်ကွင်းတစ်ကွက်ကို ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရနေသော လူတစ်ယောက်သည် သွေးစက်တွေကို စွပ် ကြောင်းပေးပြီး အောက်ထပ်မှ ဒုတိယထပ်အထိ မရောက်ရောက်အောင် တက်နိုင် ခဲ့သေးသည်။ ထိုလူသည် ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်း၏အပေါက်ဝအရောက်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အလောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်မူ ဂျာမန် စစ်သားနှစ်ယောက်လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရပြန် သည်။

ဂျာမန်များနှင့်အတူ လဲကျသေဆုံးနေသူမှာ ဗြိတိသျှဘုရင့်တပ်မတော်၏ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသူဖြစ်လေသည်။

ယင်း ဂျော့ဖရီချားစ်တက်စကားကီးအား ဗြိတိန်ဘုရင့်တပ်မတော်၏ အမြင့် ဆုံးဘွဲ့ဖြစ်သော “ဗီတိုးရီးယား ခရော့စ်” ဖြင့် ချီးမြှင့်အပ်နှင်းခဲ့လေသည်။

ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်များ၏ သေနာပတိဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတူးဒင့်ကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခဲသူ

(၁၉၄၀-ပြည့်နှစ်၊ မေလဆန်းက ဖြစ်သည်)

“ခဲတံပျံ” ဟု အမည်တွင်သည့် ရာပေါင်းများစွာသော ဂျာမန် “ဒေါ်နီယာ” ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် ဟော်လန်ပြည်၏ နေပြည်တော်ဖြစ်သော “ရောတာဒမ် မြို့” ပေါ်သို့ ဗုံးမိုးရွာချခဲ့လေသည်။

ယင်းနောက် စတူးကာလေယာဉ်များသည် ခဲတံပျံများ၏ ဗုံးဒဏ်မှ ကံအား လျော်စွာ လွတ်မြောက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အဆောက်အဦများကို လိုက်လံရှာဖွေကာ ဖျက်ဆီးကြပြန်သည်။

ထိုလေကြောင်းစီးနင်းမှုသည် (၄) နာရီမျှပင် ကြာရှည်ခဲ့လေသည်။ ဂျာမန် လူ (၆) ဝု (၆) လေတပ်သည်လည်း ဌာနသို့ ပြန်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ဤတွင် ဂျာမန်တို့၏ လက်စားချေခြင်းမှာလည်း အောင်မြင်စွာပင် ပြီးဆုံးခြင်း သို့ တိုင်ခဲ့လေသည်။

ရောတာဒမ်မြို့လယ် တစ်မိုင်ခွဲပတ်လည်အတွင်းရှိ ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးများ၊ ဟိုတယ်ကြီးများ၊ ဘဏ်တိုက်ကြီးများ၊ ရေကြောင်းကုန်သွယ်ရေးကုမ္ပဏီများစသည့် အဆောက်အဦကြီးများနှင့် တိုက်တာအဆောက်အဦ အိုးအိမ်ပေါင်း (၂၅၀၀၀) ကျော် တို့သည် ဂျာမန်တို့၏ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်သွားခဲ့ရလေသည်။

ယင်းစစ်ဆင်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်သူများက စစ်ရေးရှုထောင့်အရ လေကြောင်းအင်အားကို လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ အသုံးပြုခဲ့သော စစ်ဆင်ရေးအဖြစ် ဝေဖန်သုံးသပ်ခဲ့ကြပြီး ဗြိတိသျှဘုရင့်လေတပ်မတော်ကမူ ဂျာမန်တို့သည် ယင်းတို့ အသုံးပြုခဲ့သည့် လေယာဉ်စင်းရေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံဖြင့်ပင် ရှေ့တာဒမ်တစ်မြို့လုံး ပြားပြားဝပ်သွားစေနိုင်ပါလျက် လေယာဉ်အင်အား အများအပြားကို အချည်းနှီး ဖြုန်းခဲ့သည်ဟု ဝေဖန်ပြောကြားခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။

ဤသို့ ဂျာမန်တို့က လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ လေကြောင်းအင်အား အသုံးပြုခဲ့သည်မှာလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး “ဟစ်တလာ” က “ရှေ့တာဒမ်မြို့ကို သဲကန္တာဖြစ်သွားစေ” ဟု တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ ဂျာမန်များ၏ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရပြီးနောက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့သည့် ယနေ့တွင် ပြုလေသော တိုက်အိုတို့နေရာတွင် ခေတ်မီတိုက်သစ်ကြီးများဖြင့် အစားထိုးထူထောင်နိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း မြို့လယ်ရှိ အချို့နေရာတွင်ကား ကွက်လပ်ကြီးများ ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။

ရှေ့တာဒမ်မြို့သူမြို့သားတို့ကလည်း သူတို့၏ မြို့ဟောင်းကြီးကို ဟစ်တလာက အဘယ်ကြောင့် သည်မျှအထိ ဖျက်ဆီးခဲ့ရပါလိမ့်ဟု ယနေ့တိုင် တွေးတောနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ဟစ်တလာက ရှေ့တာဒမ်မြို့အပေါ် မျက်မာန်တော်ရှုကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူခဲ့သည်မှာ စစ်ရေးရည်ရွယ်ချက်များရှိခဲ့၍လားဟူ၍လည်း ရှေ့တာဒမ်မြို့သူမြို့သားတို့က သံသယဖြစ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

အချို့ကမူ ဤသို့ ရှေ့တာဒမ် ပြာပုံဘဝသို့ ကျရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ ဒတ်(ချ်) အမျိုးသားတစ်ဦးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုဒတ်(ချ်) အမျိုးသားသည် ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်များ၏ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတူးဒင့်ကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဂျာမန်တို့က လက်စားချေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကို ပစ်ခတ်ခဲ့သည့် ဒတ်(ချ်) မျိုးချစ်တပ်သားမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုကား လူသိနည်းခဲ့လေသည်။

ထိုမျိုးချစ်တပ်သားကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကို ပစ်ခဲ့သူမှာ သူပါဟု လူသိရှင်ကြား မကြေညာခဲ့ပါချေ။

ထိုသူ၏အမည်မှာ “အဂျာရစ်အန်း (စ်) ဂျီဟန်ဗင်ဒါဗင်” ဖြစ်သည်။ သူသည် ဟစ်တလာ၏အချစ်တော် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ ဒဏ်ရာရစေခဲ့သည်။ ထိုသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဟစ်တလာက သူ၏ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးအားထိလျှင် မည်သို့အရေးယူတတ်သည်ကို ကမ္ဘာကိုသတိပေးသည့်အနေဖြင့် ရော့တာဒမ်မြို့ကို ပြာပုံဘဝသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ (၁၄) ရက်နေ့ နံနက် (၃) နာရီတွင် ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်မှ ဒုတပ်ကြပ်အန်းသည် သူတာဝန်ကျရာ တံတားထိပ်ရှိ ကင်းတဲထဲမှလှမ်းထွက်လိုက်ပြီး ကိုယ်လက်ဆန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရော့တာဒမ်မြို့သို့သွားရာ တံတားဦးပေါ်သို့ လှမ်းတက်ကာ အရပ်လေးမျက်နှာကို မျှော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

တံတား၏မြောက်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်တွင် ရော့တာဒမ်မြို့သည် အိပ်မောကျနေဆဲပင် ရှိနေပေသေးသည်။ အရှေ့ဘက်ရှိ မိုင် (၁၀၀) မျှသာ ဝေးကွာသည့် ဂျာမနီပြည်၌မူ ရောင်နီပင်ပျိုးစပြုနေပြီဖြစ်သည်။

တံတားပေါင်များနှင့် တံတားကို ဆိုင်းထားသည့် သံမဏိကြိုးကြီးများသည် နှင်းမှုန်များစိုရွဲနေသဖြင့် အရုဏ်ဦး၏ရောင်နီအောက်ဝယ် အရောင်အဖိတ်ဖိတ်တောက်နေလေသည်။

အန်းသည် တံတား၏စင်္ကြံလက်တန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လက်ဖဝါးသည် စင်္ကြံလက်တန်းပေါ်တွင် တင်နေသည့် နှင်းပွင့်များကြောင့် စိုနေလေသည်။

သည့်နှယ် နှင်းကျနေခြင်းသည် နေ့အချိန်တွင် ရာသီဥတုသာယာမည်ဆိုသော လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တံတားပေါ်၌ ယခုအချိန်အထိ ကျောစိမ့်အောင် အေးမြနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အန်းသည် တံတားအလယ်တွင် သူတာဝန်ချထားသည့် ကင်းရဲဘော်များကို သွားရောက်စစ်ဆေးရန် ဝန်လေးနေမိလေသည်။

အန်းနှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် သည်တံတားကြီးကို စောင့်ကြပ်နေကြရသော်လည်း အဘယ်အကြောင်းကြောင့် စောင့်ကြပ်နေရသည်ကိုကား သူတို့သိရှိကြသည် မဟုတ်။ သူတို့၏အမြင်တွင် ဤတံတားကြီးသည် ဂျာမန်နယ်စပ်နှင့် အလွန်အလှမ်းဝေးသည်။ ဂျာမန်နယ်စပ်အနီးတွင် စစ်ရေးအရ အရေးပါအရာရောက်သော တံတားများစွာ ရှိနေသည်။ စစ်ဖြစ်လာလျှင် ထိုတံတားများကိုသာ ရန်သူက ဖျက်ဆီးကြ

ပေလိမ်မည်။ ဤ ရော့တာဒမ်တံတားကြီးမှာမူ ရော့တာဒမ်မြို့နှင့် တစ်မိုင်မျှသာ ဝေး၍ ရန်သူကအကောင်းပကတိအတိုင်း သိမ်းပိုက်ချင်မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် နယ်သာလန်နိုင်ငံသည် ယခုအချိန်အထိ ဂျာမနီနှင့်စစ်မဖြစ်သေး။ ငြိမ်းချမ်းဆဲပင် ရှိနေပေသေးသည်။ ဤသို့ငြိမ်းချမ်းခဲ့သည်မှာလည်း မျိုးဆက်ငါးဆက်တိုင် ရှည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်နှင့် ပိုလန်တို့သာ ဂျာမနီနှင့် စစ်ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ဖန် ထိုနိုင်ငံများသည် စစ်ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုကြားလည်း ပိုလန်နိုင်ငံတွင်သာ ပြောစမှတ်ပြုလောက်အောင် တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။

သို့ရာတွင် ဂျာမနီသည် နွေဦးပေါက်တွင် ဥရောပမြောက်ပိုင်းကို ထိုးစစ်ဆင်မည်ဆိုသော သတင်းကိုကား မကြာခဏ ကြားနေရသည်။ ထိုသတင်းကြောင့်ပင် လွန်ခဲ့သည့် လေးရက်မှစပြီး ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်သည် ယင်း၏တပ်သားများကို ခွင့်ပေးခြင်းမှ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အန်းသည် အနွေးထည်အင်္ကျီရှည်ယူရန်အတွက် တံတားဦးမှဆင်းခဲ့ပြီး ကင်းတဲထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ အနွေးထည်အင်္ကျီဝတ်ပြီး ပြန်အထွက်တွင် ကောင်းကင်ဆီမှ လေယာဉ်သံများကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် မှောင်နေဆဲဖြစ်သော်လည်း သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် လေယာဉ်များရောက်နေပြီဆိုသည်ကိုမူကား အန်းက သိလိုက်သည်။

သူ တံတားပေါ်သို့ ပြန်အတက်တွင် လေယာဉ်သံများက ပို၍ကျယ်လာသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး လေယာဉ်ပျံများနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။ အန်းက မှင်တက်မိသွားသည်။ ထိုလေယာဉ်များကို ရန်သူမိတ်ဆွေ မခွဲနိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ထိုလေယာဉ်များမှာ အကြီးစားလေယာဉ်များဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နယ်သာလန်ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ တိုက်လေယာဉ်များမဖြစ်နိုင်။ သို့ဆိုလျှင် ထိုလေယာဉ်များသည် ဒတ်(ချ်) လေတပ်မတော်နှင့် ဗြိတိသျှတပ်မတော်တို့ ပူးပေါင်း၍ လေကြောင်းတိုက်ပွဲလေ့ကျင့်နေကြသည့် လေယာဉ်များဖြစ်လေမလားဟု အန်းက တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဂျာမန်လေယာဉ်များပေလား၊ စစ်ကြီးစတင်ပြီလား။

ထိုဒွိဟသံသယများနှင့်အတူ အန်းသည် တံတားပေါ်မှ ပြန်ခုန်ဆင်းခဲ့ပြီး ကင်းတဲထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ ကင်းတဲထဲရောက်လျှင် တယ်လီဖုန်းကို ကပျာကသိ

ကောက်၍ ဆက်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ထူးသံမကြားရ။ တယ်လီဖုန်းလိုင်း ပြတ်တောက်သွားပုံရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာဆီမှ ဗုံးပေါက်ကွဲသံတစ်သံကို ကြောက်ဖွယ်လိလိ ကြားလိုက်ရသည်။

အန်းသည် တံတားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပြန်သည်။ တံတားပေါ်သို့ ပြန်သာတက်လာရသည်။ မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချ၍ မည်သို့ဆက်လက်လှုပ်ရှားရမည်ကိုမူ သိသည်မဟုတ်။ စစ်ကြီး သည်မျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိ၍လည်း သည်မျှအံ့အားသင့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင် ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲတောက်လောင်လိုက်သည့် မီးတောက်မီးလျှံကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ အန်းက မီးလောင်နေသောနေရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရှေးတာဒမ်လေယာဉ်ကွင်းကို ရန်သူလေယာဉ်များက ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်နေပြီဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

ကောင်းကင်ပြင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာတွင်လည်း ရန်သူလေယာဉ်များ တစ်အုပ်စုပြီးတစ်အုပ်စု ဝင်ရောက်လာနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ အန်းက လေယာဉ်အုပ်စုနှင့် လေယာဉ်စင်းရေကို မျက်စိဖြင့် လိုက်၍ ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။ လေယာဉ်အုပ်စု (၉) အုပ်စု၊ တစ်အုပ်စုလျှင် လေယာဉ် (၉) စင်းကျပါသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့လေယာဉ်များမှာ စက် (၃) လုံးတပ် ဂျန်ကာဗုံးကြဲလေယာဉ်များဖြစ်သည်။

ထိုလေယာဉ်များသည် တစ်ပတ်မျှပျံဝဲပြီးနောက် လေထီးများကြီချလိုက်ပြန်ရာ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးလေထီးများဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားတော့သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရာပေါင်းများစွာသော လေထီးများသည် လေဟုန်စီးလျက် မြေပြင်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆင်းလာတော့သည်။ ထိုလေထီးစစ်သားများသည် ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်သားများပင် ဖြစ်ရမည်။

စစ်ကြောင်း၏ နောက်ပိုင်းသို့ သည်မျှ နက်ရှိုင်းသည်အထိ ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်များ ဝင်ရောက်လာသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို အန်းကနားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ သည်မျှအထိ ကျူးကျော်လာသောရန်သူကို ဒတ်(ချ်)တပ်မတော် မကြာမီအတွင်း ချေမှုန်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိလေသည်။ ထိုစဉ် တံတားအလယ်ဆီမှ အသံဗလံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အန်းသည် တံတားအလယ်ကိုက် (၃၀၀) ခန့်တွင်ရှိသော အမှတ် (၁) ကင်းဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးသွားကာ “ဘီယားမင်း..... ဘီယားမင်း” ဟု ကင်းတာဝန်မှူး၏ အမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကင်းတာဝန်မှူး၏ တုံ့ပြန်ထူးသံကိုကြားရသဖြင့် အန်းက “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

“လေထီးစစ်သားတွေဗျ”

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလား... ငါလည်းမြင်တာပေါ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူလာ ခဲ့ရာ တံတားထိပ်ဆီသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ တံတားထိပ်ရောက်၍ ကမ်းစပ်ဆီသို့ ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ ကင်းတဲတဲခါးကို ဆွဲဖွင့်ခိုက်တွင် ကောင်းကင်ပြင်၌ လေထီး တစ်အုပ်စု ဝဲဆင်းလာပြန်သည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဤတွင် အန်းသည်တဲအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်ကြည့်ပြန်သည်။ မရ၊ ထပ်ဆက်ပြန်သည်။ မရ၊ နောက်ဆုံး တံတားတစ်ဖက်ထိပ်ရှိ အမှတ် (၂) ကင်းသို့ ဆက်ကြည့်ပြန်သော်လည်း မရချေ။

ထိုအချိန်၌ ပြင်ပတွင်လည်း နှင်းကွဲစပြုပြီဖြစ်၍ အတန်ငယ်လင်းလာသည်။ လေထီးတပ်သားများမှာလည်း မြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဆင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး အန်းက သူ့ရဲဘော်များကို ပစ်ခွင့်ပေး သင့်မပေးသင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ အကယ်၍ဆင်းလာသော လေထီး သမားများမှာ ဂျာမန်များမဖြစ်ဘဲ မဟာမိတ်များဖြစ်နေလျှင်...။

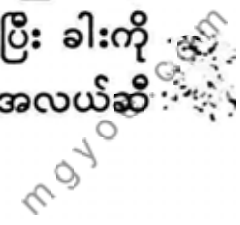
သို့ဆိုလျှင်လည်း အဘယ်ကြောင့် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ မရပါသနည်း။

သူ၏တွေဝေမှုကို မြစ်တစ်ဖက်မှ လေထီးသမားများပစ်လိုက်သော မောင်း ပြန်သေနတ်သံတစ်တွဲက တပ်လှန့်နှိုးလိုက်သဖြင့် အန်းသည် တပ်မှူးထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ရန် တဲအတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်လိုက်ပြန်သည်။

ယခုအချိန်တွင် တံတားကို ရန်သူများ တိုက်နေသည်ကို မည်သူမျှ သိဦးမည် မဟုတ်။ ထိုသတင်းကို တပ်မှူးထံသို့ အမြန်ပို့ပေးမှဖြစ်မည်။ တပ်မှူးအမိန့်ရမှလည်း ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရမည်ကို သိနိုင်မည်။

သို့ရာတွင် သူ ဆက်သွယ်နေသော သူ့အသံကိုသာ သူပြန်ကြားရပြီး တစ်ဖက် မှ ဘာသံမျှမကြားရ။ တယ်လီဖုန်းကြိုးများကို ရန်သူက ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီဟု သူ ထင်သည်။

ထိုစဉ် သေနတ်သံများ ထပ်ကြားရပြန်သည်။ မောင်းပြန်သေနတ်များဖြင့် အဆက်မပြတ်ပစ်နေသော သေနတ်သံများသည် တစ်စတစ်စ ပို၍နီးလာသည်။ အန်း သည် ကင်းတဲတွင်းရှိ သေနတ်စင်မှ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခါးကို အနည်းငယ်ကိုင်လျက် တံတားထိပ်ဆီသို့ပြန်တက်ခဲ့ပြန်သည်။ တံတား အလယ်ဆီ

လောက်တွင် ဒတ်(ချ်)တပ်မတော် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူ (၆) ယောက်ခန့်သည် တံတားပေါင်များကို အကာအကွယ်ယူလျက် တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသူများသည် သူ၏ကင်းအဖွဲ့ဝင်ရဲဘော်များဖြစ်ပြီး ပစ်ဆုတ်ဆုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရဲဘော်များထံမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာတိုင်း အချက်တစ်ရာမျှမကသော ရန်သူ၏စက်သေနတ်သံများက ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်သည်။ အန်းသည် ကြည့်နေရင်းဖြင့်ပင် သူ့မျက်စိအောက်တွင် သူ့ရဲဘော်များတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးနေကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဘီယာမင်းသည် သူ့အနီးသို့ရောက်လာသည်။

“ဆရာအန်း... ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်ထိပ်က ခံတိုက်မလား”

ဘီယာမင်းက မောကြီးပန်းကြီး မေးသည်။

“ကင်းတဲထဲသွားပြီး တယ်လီဖုန်းသာထပ်ဆက်၊ အဆက်အသွယ်မရရင် နှင်းပန်းခင်းထဲဝင်နေ၊ တို့... အဲဒီက ပြန်ချမယ်”

ဘီယာမင်းက တံတားပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ဘီယာမင်းဆင်းပြီးနောက် တံတားအလယ်မှ သေနတ်သံများ ထပ်ကြားရပြန်ပြီး ခဏအကြာတွင် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ အန်းက တံတားအလယ်သို့ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒတ်(ချ်) တပ်မတော် စစ်ဝတ်စုံဝတ်များကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ ထိုရဲဘော်များ၏နေရာတွင် ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်သားများ၏ ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားသည့်သဏ္ဍာန်များ သူ့ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ချီတက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဤတွင် အန်းသည် တံတားထိပ်မှ လိုမ့်ဆင်းလိုက်ပြီး ဘီယာမင်းရှိမည်ထင်ရာကင်းတဲဆီသို့လှမ်း၍ အသံပြုလိုက်သည်။ သို့သော် ဘီယာမင်းက ကင်းတဲတွင် မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြင့် အန်းသည် နှင်းပန်းခင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ နှင်းပန်းပင်တို့သည် စနစ်တကျ အတန်းလိုက် အစီအရီ ပေါက်နေကြသည်မှာ အလျားအားဖြင့် တစ်မိုင်ခန့်မျှရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ၎င်းနှင်းပန်း တစ်ပင်တစ်ပင်၏အမြင့်မှာလည်း (၁၅) လက်မခန့်ရှိသဖြင့် သူ့ကိုကောင်းစွာ အကာအကွယ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုနှင်းပန်းခင်းသည် လမ်းနှင့်မျဉ်းပြိုင်ပြေးကာ မြစ်ကမ်းခြေတွင် အဆုံးသတ်သွားသည်။

“ဘီယာမင်း... ဘီယာမင်း”

သူသည် ဘီယာမင်းကိုခေါ်ရင်း နှင်းပန်းခင်းထဲသို့ ဆင်းပြေးသည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ခလုတ်တိုက်မိ၍ အားယားမှောက်လဲသွားသည်။ လဲကျသည့်နေရာ ၌ပင် ခဏအမောဖြေရင်း တွေးလိုက်မိပြန်သည်။

ယခု တံတားပေါ်သို့ ရောက်နေသူများမှာ ဂျာမန်များသာဖြစ်ရမည်။ မကြာမီ တံတား၏ သည်ဘက်စွန်းသို့ ရောက်လာပေရောမည်။ တံတားအဆုံးသို့ရောက်လျှင် သည်ပန်းခင်းအတွင်းသို့ ဆက်ရှာပေရောမည်။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ အန်းသည် တံတားထိပ်နှင့် သူရောက်နေသည်နေရာ မည်မျှကွာဝေးခဲ့ပြီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသလောက် မကွာသေး သည်ကို ဝမ်းနည်းဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်အတိုင်း ဆက်နေလျှင် မကြာမီ ရန်သူများရောက်လာပြီး သူ့ကို ပစ်သတ်ကြပေရောမည်။

သူသည် လဲကျနေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခါပြေး လျှင် ပန်းပင်နှစ်တန်းကျော်အောင် ဆက်ပြေးနေပြန်လေသည်။ ပြေးဖန်များလာသော အခါ သူ့နှလုံးခုန်လာသည်။ အမောဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ခြေလှမ်းများတုံ့ဆိုင်းလာ သည်။ ပြေးနေရသည့်နေရာမှာလည်း ခြေခင်းလက်ခင်းမရှင်းသဖြင့် ခြေတစ်ချက် အတုံ့တွင် ခလုတ်တိုက်မိ၍ လဲကျသွားပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်အလဲတွင်မူ လဲရာ မှ မထတော့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း လုံခြုံပြီဟု ထင်သည်။ တံတားနှင့်လည်း ကိုက် (၄၀၀) ခန့် လှမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် သူ့ခိုလှုံရန် ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခု အသင့်ရှိနေလေသည်။

ထိုချိုင့်ဝှမ်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ၏စိုးရိမ်မှုသည် အနည်းငယ် ပြေပျောက်သွားသည်။ ထိုချိုင့်ဝှမ်းထဲရောက်လျှင် ခါးဆန့်၍ပြေးသည့်တိုင် ရန်သူ မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။ ထိုချိုင့်ဝှမ်းသို့မရောက်မီလည်း နှင်းပန်းပင်များက သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးလျက် ရှိနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

သူသည် လဲလျောင်းနေရင်း အနည်းငယ် အသက်ဝအောင် ရှူပြီးသောအခါ လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဖြင့် သူ၏ရှေ့ရှိ နှင်းပန်းပင်အုပ်ကိုဖြို၍ တံတား ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တံတားထိပ်တွင် ဂျာမန်တစ်အုပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ခဏမျှအကြာတွင် လူ (၁၄-၁၅) ယောက်ခန့် တံတားထိပ်မှ ပန်းခင်းဆီသို့ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူစုသည် ရောတာဒမ်မြို့ဘက်သို့ စက်ဘီး

များစီး၍သွားနေကြသည်။ သူတို့သည် ရော့တာဒမ်မြို့ကို စက်ဘီးဖြင့် သိမ်းပိုက် နိုင်မည်ဟု ထင်နေသည်လား မပြောတတ်ပါချေ။

သူတို့သည် ဂျာမန်တပ်၏ ရှေ့ပြေးကင်းထောက်များပင် ဖြစ်မည်။ တံတား ထိပ်ရှိ ရန်သူ၏ ခံစစ်ကတုတ်ကျင်းများကို လေ့လာရန် ကင်းထောက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်မည်။ ကောင်းသည်။ မကြာမီ သူတို့သည် ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်၏ အံ့မခန်းသော စွမ်းရည်ကို တွေ့ကြရပေရော့မည်။ တံတားတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းပိုက်ထား၍မရ။ သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဂျာမန်များဝင်ရောက်လာခြင်းကို ဒတ်(ချ်) တပ်မတော် သားတစ်ဦးဦးက ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်ကို တပ်လှန့်ထားပြီးဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။ မကြာမီမှာပင် ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်သည် မိမိနိုင်ငံအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် လာသည့် ရန်သူကို မှုန်မှုန်ညက်ညက်ကျေအောင် ချေမှုန်းပစ်ပေရော့မည်။

ရော့တာဒမ်မြို့တွင် ဒတ်(ချ်) အမျိုးသားတပ် အနည်းငယ်သာရှိတော့သည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ့ဒရက်(ချ်) မြို့တွင် အိမ်စောင့်တပ်တော်တော်များများ ကျန်ခဲ့ပြီး ဒိုင်ဟက်မြို့တွင်လည်း သံချပ်ကာ တပ်ရင်းတော်တော်များများ ကျန်နေပေ သေးသည်။ ထိုတပ်များက ညှပ်ပိတ်တိုက်လိုက်လျှင် လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို နင်းချေ လိုက်သကဲ့သို့ ဂျာမန်တပ်များ အရည်ပျော်သွားမည်မှာ သေချာသည်။

ထိုအကြောင်းပတ်သက်ပြီး အန်းက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်က တံတားပေါ်မှာ ဒတ်(ချ်) ရဲဘော်တွေ ကျန်သေးသလားလို့ လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူး။ (ကင်းရဲဘော် ၁၂- ယောက်ရှိသည့်အနက် ၅-ယောက်က အဖမ်းခံရသည်။ အန်းနှင့် ဘီယာမင်းသာ လွတ်မြောက်နေဆဲဖြစ်သည်) ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က တံတားပေါ်မှာ ရန်သူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိမလဲလို့ လှမ်းပြီး ခန့်မှန်းကြည့်တယ်။ ရန်သူအင်အား (၁၀၀) ကျော် လောက်ရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်မှာတော့ ဂျာမန်လေယာဉ်တွေ ပျံဝဲနေတုန်းပဲ။ လေထီးတွေလည်း ချနေဆဲပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်အမြင်အရတော့ သူတို့ ဟာ ရော့တာဒမ်လေဆိပ်ကိုသိမ်းပြီး သူတို့လေယာဉ်တွေ ထိုးဆင်းနေတဲ့ပုံပဲဗျ” သို့ဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့သည်။

အန်းသည် လဲကျနေသည့်နေရာ၌ပင် ရန်သူလှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကို အကဲ ခတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ သူသည် ပန်းခင်းထဲတွင် ဤသို့ငြိမ်သက်နေသမျှ လုံခြုံမှုရနေ ဦးမည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

နံနက် (၇) နာရီခန့်တွင် စစ်သားတင် ဂျာမန်စက်မဲ့ လေယာဉ်များသည် ရော့တာဒမ်မြို့ပေါ်တွင် ပျံဝဲနေကြသည်။ ထိုအခိုက် ဒတ် (ချ်) တိုက်လေယာဉ်တစ်စင်းသည် မည်သည့်နေရာမှ တက်လာသည်မသိ၊ ဝေဟင်ထက်သို့ ရုတ်တရက်တက်လာပြီး ရန်သူစက်မဲ့လေယာဉ်တစ်စင်းကို စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ စက်မဲ့လေယာဉ်သည် အထိန်းအကွပ်မဲ့ မြေပြင်သို့ ထိုးကျသွားလေသည်။ ထိုအခါ ဂျာမန် တိုက်လေယာဉ်များက ဒတ်(ချ်)တိုက်လေယာဉ်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တစ်စင်းတည်းသော ဒတ်(ချ်)တိုက်လေယာဉ်မှာ မီးလောင်၍ ပျက်ကျသွားလေတော့သည်။

အန်းသည် သူ့နားမှာ မြေပြင်နှင့်ထိကပ်နေသဖြင့် မီးလောင်ပျက်ကျသွားသော ဒတ်(ချ်)တိုက်လေယာဉ်နှင့် မြေပြင်ထိတွေ့သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် (၈) နာရီထိုးခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျော်လွန်ခဲ့ပြန်သည်။ အန်းသည် မှောက်မြဲမှောက်လျက် တံတားကို စောင့်ကြည့်မြဲကြည့်လျက် ရှိသေးသည်။ သူ့ခေါင်းသည်လည်း အတွေးတို့ဖြင့် ချာချာလည်နေသည်။ ယခုထက်တိုင် ဒတ်(ချ်)တပ်မတော်က မလှုပ်ရှားသေးသည်ကို အံ့အားသင့်နေမိသည်။

သို့ရာတွင် ဒတ်(ချ်)တပ်မတော်အများစုမှာ ဂျာမန်တို့၏လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ပြီး ဒတ်(ချ်)လေတပ်မှလေယာဉ်များမှာလည်း ဂျာမန်မဉ္ဇမံတပ်သားများ၏ ကြိုတင်ဖျက်ဆီးထားမှုကြောင့် လေယာဉ်ကွင်းမှ အချိန်မီပျံမတက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်ကိုမူ အန်းက မသိခဲ့ပါချေ။

နံနက် (၉) နာရီခန့်တွင် ရော့တာဒမ်မြို့ဘက်မှ သေနတ်သံများကို စတင်ပြီး ကြားရသည်။ ထိုသေနတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒတ်(ချ်)တပ်မတော်က ထွက်တိုက်ပြီဟူသောအထင်ဖြင့် အန်းက ဝမ်းသာသွားသည်။ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသောနေရာမှာ တံတားနှင့်မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထို့ကြောင့် အန်းက ထိုတိုက်ပွဲမှာ ဂျာမန်စက်ဘီးသမားများနှင့် ရော့တာဒမ်မြို့မှ ထွက်လာသော ဒတ်(ချ်)တပ်မတော်တို့ ပထမဦးဆုံး ဆုံတွေ့ကြသည့် ပဏာမတိုက်ပွဲပင် ဖြစ်မည်ဟု အန်းက ထင်လိုက်သည်။ သို့ဆိုလျှင် မကြာမီ တကယ့်တိုက်ပွဲကြီး စတင်ပေရောမည်။ ထိုတိုက်ပွဲကြီးအတွက် သူ့အနေဖြင့် အသင့်ပြင်ထားမှဖြစ်မည်။ အန်းသည် သူ့ရိုင်ဖယ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး တံတားဘက်သို့ ချိန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရိုင်ဖယ်ကို ပြန်ချကာ သူ့အနီးမှ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ကောက်၍

ခေါင်းထက်သို့မြှောက်တင်လိုက်ပြီး လေတိုက်နှုန်းနှင့် လေတိုက်ရာ အရပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ကောင်းလှသည်။ လေသည် လုံးဝငြိမ်သက်နေသည်။ အန်းသည် ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်ပြီး တံတားဆီသို့ လှမ်းချိန်လိုက်ပြန်သည်။ တံတား၏ အကွာအဝေးကိုခန့်မှန်းကာ ရိုင်ဖယ်ချိန်သီး ကိုက် (၄၀၀) သို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ သူပစ်ရမည့် ပစ်မှတ်မှာ အဝေးမှ လှမ်းပစ်ရမည်မှန်သော်လည်း သူ့လက်ကိုသူ ယုံကြည်ပြီးဖြစ်သည်။

ဤသို့ အကွာအဝေးချိန်ပြီးနောက် အန်းသည် ပစ်မှတ်ကို ရွေးချယ်ရပြန်သည်။ သာမန်ရန်သူစစ်သားတစ်ယောက်ကို ပစ်လျှင်မူ သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသော တိုက်ပွဲအတွက် တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းထူးမည်မဟုတ်။ ကျည်ပိုဟူ၍ သူ့ခါးတွင် ဆယ့်နှစ်တောင့်သာ ရှိသည်။ ယခု သူ့ပြောင်းဝရှေ့မှ ပစ်မှတ်များမှာ သာမန်ဂျာမန်စစ်သားများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူကဲ့သို့ပင် စစ်၏လက်ခြေများသာ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် လက်ခြေတို့သည် ဦးနှောက်၏အစေ့အပါးများသာဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံးတွင် အန်းသည် သူ ရှာနေသော ပစ်မှတ်ကို မှောင်ရိပ်ကျနေသော တံတားအောက်တစ်နေရာတွင် သွားတွေ့သည်။ ဤသည်မှာ ရန်သူများ၏ ယာယီကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရေးစခန်းဖြစ်သည်။ ဂျာမန်များသည် အန်း၏ကင်းတဲမှ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များကိုယူကာ တံတားအောက်ဘက် လမ်းအနီးရှိ မှောင်ရိပ်ကျသော နေရာတွင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရေးစခန်း ဖွင့်လှစ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် မြေပုံဟုထင်ရသော စာရွက်ကြီးတစ်ခုကို ဖြန့်ခင်းထားပြီး စားပွဲပတ်လည်တွင် လည်း လူ (၃) ယောက်ထိုင်နေကြသည်။ ထိုသူတို့သည် မြေပုံကိုကြည့်နေဟန်တူသည်။ ဤအခြင်းအရာကိုကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် စားပွဲပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော ဂျာမန် (၃) ယောက်မှာ ဂျာမန်တပ်မှူးများဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သည်တပ်မှူး (၃) ယောက်သည်ပင် အန်း၏ပစ်မှတ်များ ဖြစ်ကြသည်။

အန်းသည် သူရည်ရွယ်ရာပစ်မှတ်များကို မျက်ခြည်မပြတ်စိုက်ကြည့်ရင်း ဒတ်(ချ်)တပ်မတော်၏ တန်ပြန်ထိုးစစ်အရှိန် မြင့်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူကြားနေရသော သေနတ်သံများမှာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနှင့် တစ်စတစ်စ ဝေးသွားသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ဂျာမန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ ကြံချနေသောဗုံးသံများမှာကား တစ်စတစ်စ ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စစ်ခရာသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်အတူ ဂျာမန်

လေကြောင်းချီတပ်သားများ တံတားကြီးပေါ်မှဖြတ်လျက် ရော့တာဒမ်ဘက်သို့ ဦးတည် ချီတက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်က သူ့ခံစားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အနားက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

“အဲဒီလိုမြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်ရဲ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပူလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မတိုက်ဘဲ ဒီတံတားကြီးကို လက်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော့်စိတ်က မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုတွေးနေတုန်းမှာပဲ တံတားရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်က စစ်ကားနှစ်စီးထိုးဆိုက်လိုက် တာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကားကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်သလို မဟုတ်ဘူး။ ဂျာမန်တွေက ဒတ်(ချ်) မော်တော်ကားတွေပေါ်က တင့်ကားဖျက်အမြောက်အသေးစားတွေ သယ်ချ နေတာ တွေ့ရတယ်”

မှန်သည်။ ဒတ် (ချ်) တပ်မတော်၏ တန်ပြန်ထိုးစစ်မှာ အရေးနိမ့်သွားပြီဖြစ် သည်။ ထိုမျှမက လေဆိပ်ကိုဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည့် လေထီးသမားများ လက်ချင်းဆက်မိကာ တံတားရှိတပ်များသို့ တပ်ကူများပင် ပေးပို့နိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်... အနားမှာမူ မျှော်လင့်ချက်မကုန်သေး။ သူ၏တပ်မတော်က သူ့ထံ သို့တစ်ချိန်ချိန်တွင် တပ်ကူများပေးပို့လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတပ်ကူများ ရောက်လာသည့်အရိပ်အယောင်များ မြင်ရသည်နှင့်ပင် ဂျာမန် ကွပ်ကဲရေးစခန်းမှာ တပ်မှူးများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပစ်သတ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ထိုအချိန်မရောက်မီလည်း နှင်းပန်းပင်များက သူ့ကို အကာ အကွယ်ပေးထားနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

နေသည် တစ်စတစ်စ ပူပြင်းလာသည်။ မနက်က ကင်းတဲသို့ တကူးတကန် ပြန်ပြီး အနွေးထည်ဝတ်ခဲ့မိသည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။

နံနက် (၁၀) နာရီထိုးသောအခါ သူ့မျက်နှာနှင့်ကိုယ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ မှာ ချောင်းမြောင်းနှယ် တတောက်တောက်စီးဆင်းနေကြသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် သူ့ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီကြယ်သီးရင်ဖုံးကို ဆားတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ဆွဲဖြန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက် ဖြင့်ထောက်၍ ပခုံးတစ်ဖက်ကိုထောင်လိုက်သည်။ နှင်းပန်း ပင်ထိပ်နှင့် သူ့ပခုံးသည် တစ်တန်းတည်းဖြစ်သွားကာ နှင်းပန်းပင်ထက်သို့ ကျော်

သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အင်္ကျီချွတ်ပစ်မည်ဟူသော စိတ်ကူးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး နေရာတွင်ပင် ပြန်ဝပ်နေလိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ထူထဲသော အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်လျက် တစ်နေ့လုံး ဒုက္ခခံနေရတော့မည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် ကုန်ဆုံးသွားပြန်သည်။ သူသည် အပူဒဏ်ကိုခံနိုင်ရန် နည်းမျိုးစုံကြံဆမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခုရလာသဖြင့် သူ့ဗိုက်အောက် ရှိမြေပွကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စတင်ယက်ထုတ်သည်။ အနည်းငယ် ယက်မိသောအခါ ရှစ်လက်မခန့်နက်သော သူ့တစ်ကိုယ်စာတွင်းတစ်တွင်း ရရှိလာသည်။ သူသည် တွင်းထဲ၌ပင် ပက်လက်လှန်လိုက်ပြီး အပေါ်ဝတ်အနွေးထည်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပက်လက်လှန်လျက်အနေအထားဖြင့်ပင် ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲနေ သည့် ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ လိုက်လံရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုလေယာဉ်ပျံများကို မတွေ့လျှင်မူ သူတို့၏အမိနိုင်ငံ ရန်သူလက်တွင်းသို့ကျရောက်နေပြီဆိုသည်ကို သူမည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယုံကြည်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

“အဲဒီလို ဂျာမန်လေယာဉ်တွေကိုကြည့်နေရင်း ကျွန်တော်ဟာ တခြားတံတား တွေအတွက်ပါ စိုးရိမ်လာမိတယ်။ အဲဒီတံတားတွေကိုသာ ရန်သူက သိမ်းမိလိုက် လျှင် ကျွန်တော်တို့ ခံစစ်ကြောင်းတွေအားလုံး တိုးလျှိုပေါက်ဖြစ်သွားမှာပဲလို့ တွေးမိ လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နောက်ပိုင်းသိလိုက်ရတာကတော့ ဒေါ်ဒရက်(ချ်) နဲ့ မိုးဝါးဒိုက် တံတားနှစ်ခုစလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့တံတားလောက်တောင် အခုအခံမရှိဘဲနဲ့ ရန်သူ့ လက်ထဲကျသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ။ မိုးဝါးဒိုက်မှာဆိုရင် တံတားစောင့်ရဲဘော် တွေဟာ လေထီးနဲ့ဂျာမန်စစ်ဝတ်စုံတွေကိုတောင် မတွေ့လိုက်ရဘူးဆိုပဲ။ ဂျာမန် တွေဟာ ဒတ်(ချ်) စစ်ဝတ်စုံတွေဝတ်လာပြီး တံတားစောင့်တပ်ကို အကုန်ပစ်သတ်လိုက် ကြတယ်။ အဲဒီတံတားမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က မိုင်းမိုးတွေ အသင့်ဆင်ထားတယ်။ ရန်သူဝင်လာတာမြင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပြီး တံတားဖျက်လိုက်ရုံ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တံတားစောင့် ဒတ်(ချ်) ရဲဘော်တွေဟာ ခလုတ်နှိပ်ဖို့ လက်မြောက်ဖို့ အချိန်တောင် မရလိုက်ကြဘူး” ဟု အန်းက ပြောပြသည်။

ဂျာမန်လေကြောင်းချီတပ်များ၏ စစ်သေနာပတိဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတူးဒင့်သည် ရှေ့တာဒမ်မြို့နှင့် ၎င်းအနီးဝန်းကျင်ရှိ စစ်ရေးအရ အရေးပါအရာ ရောက်သောဒေသကို သိမ်းပိုက်ရာတွင် လေထီးစစ်သား (၄၀၀၀) ကျော်အား စက်မဲ့ လေယာဉ်နှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်များဖြင့် ဆင်းသက်စေသည်။ လေကြောင်း

ချီတပ်သား (၁၂၀၀၀) ကိုသာ အသုံးပြုခဲ့သည်။ ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာ တွင်လည်း ရန်သူကို အငိုက်ဖမ်းနိုင်ရန်အတွက် စစ်ဥပဒေပြင်ပမှ နည်းပရိယာယ် ပေါင်းများစွာကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုညစ်ညမ်းသည့် နည်းပရိယာယ်တို့ကို အသုံးပြု ခဲ့သဖြင့်လည်း ဂျာမန်ဘက်မှ အကျအဆုံး (၁၈၀) ခန့်မျှဖြင့်ပင် ရော့တာဒမ်နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နယ်မြေတို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အန်းသည် အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်၏ အခြေအနေ ဆိုးလာသည်ကို တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်စပြုလာသည်။ ယခုအခြေအနေအရ ဆိုလျှင် ဂျာမန်တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံးနှင့် သူတစ်ယောက်တည်းတိုက်ရမည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ သို့မဟုတ် နှင်းပန်းပင်များကြားမှသွားပြီး သူ့ရှေ့ရှိချိုင့်ဝှမ်းထဲမှတစ်ဆင့် တောင်ဘက်သို့ပြေး၍ ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်၏ ခံစစ်ကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် သွားပေါင်း ရမည်လားဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖန် ယခုအချိန်အထိ ဒတ်(ချ်) တပ်မတော်ဘက်မှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရလျှင် နောင်လည်း ကြားရလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် ရုံးနိမ့်ပြီးသား စစ်ပွဲကို သူတစ်ယောက်တည်း ဆင်နွှဲနေသလိုဖြစ်လိမ့်မည်။ တစ်မျိုးသားလုံးအညံ့ခံပြီးပါလျက် သူတစ်ယောက်တည်းက အလံမလဲဘဲ တိုက်ခိုက်နေလျှင်လည်း မှန်ကန်ပါမည်လော... စသည်ဖြင့် အန်းက အဘက်ဘက်မှ လှည့်တွေးနေမိသည်။

သူသည် နှင်းပန်းပင်နှစ်တန်းကြားမှ မိချောင်းတွားသွား၍ တက်ရာမှ နှင်းပန်း ပင်သုံးတန်းကျော်ခန့်အရောက်တွင် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။ ရန်သူ၏အာရုံကို ဆွဲ ဆောင်နိုင်ရန်အတွက် တစ်ဖက်မှ တိုက်ခိုက်ပေးမည့်သူ မရှိရုံဖြင့် သူ့အကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ရမည်ကို အန်းက ဝန်လေးနေပြန်သည်။ သူသည် ကိုက် (၄၀၀) အတွင်းမှ ပစ်မှတ်ကို အချိန်မရွေး မှန်အောင်ပစ်နိုင်သည်။ သူပစ်ရန် ကြံရွယ်ထား သည့် ပစ်မှတ်မှာလည်း နှယ်နှယ်ရရ ပစ်မှတ်မဟုတ်။ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ် ရန် လှုံ့ဆော်နေသောစိတ်ကို သူပြန်၍ အပြစ်တင်နေမိပြန်သည်။ တွေးရင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပို၍ဒေါသဖြစ်လာသည်။ “ငါ... ဒီလောက်တောင် သူ့ရဲဘောကြောင်နေ ပြီလား” ဟူ၍လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဝေဖန်နေမိသည်။

ဤသို့ သူ့စိတ်ကို သူ့ဆွရင်း ဂျာမန်များအပေါ် ပို၍နာကြည်သည်ထက် နာကြည်လာအောင် ဂျာမန်တို့၏ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းမှုမှန်သမျှကိုလည်း တွေးနေပြန် သည်။

ဂျာမန်တို့သည် သူတို့နိုင်ငံကို စစ်မကြေညာဘဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန် ဆိုလျှင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဒတ်(ချ်) ပြည်သူတို့သည် ဂျာမန်တို့၏လက်ချက် ကြောင့် မရှုမလှ သေကျေပျက်စီးနေပေရောမည်။ ထိုမျှမက သူ၏လက်ရှိဘဝနှင့် သူ၏အနာဂတ် ရည်ရွယ်ချက်မှန်သမျှကိုလည်း တံတားထိပ်မှ ဂျာမန်များက မကြာမီ အတွင်း ဖျက်ဆီးပစ်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့စဉ်လျက် သူသည် ရန်သူဂျာမန်တို့ကို ယခုအချိန်အထိ တစ်ချက်တလေမှ ပြန်လည်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရသေး။ တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက်မှ မပစ်ရသေး။

သူတစ်ချက်ပစ်လိုက်လျှင်လည်း ပျားအုံကိုတုတ်နှင့်ထိုးသလို ဂျာမန်တစ်ပြု ကြီးက ပန်းခင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းလာကာ သူ့ကို ရှာဖွေသတ်ဖြတ်ပစ်မည်မှာလည်း သေချာလှသည်။

သူ ချရမည့်ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ သူ့အသက်ဖြင့်ရင်း၍ ချရမည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ် သဖြင့် သူသည် သူ့ရောက်နေသည့်နေရာ၌ပင် နာရီဝက်ခန့် ဆက်မှောက်နေလိုက် ပြန်သည်။ ယင်းသို့ မှောက်နေရင်းလည်း သူ့မျက်နှာရှေ့ရှိ မြေစိုင်ခဲကလေးများကို တစ်ခုချင်းလိုက်ရေတွက်မိနေပြန်သည်။ ဤသို့ သူ့မျက်စိက အလုပ်လုပ်နေခိုက် သူ့အတွေးတို့က သူ၏ငယ်စဉ်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ သူငယ်စဉ်က သူ့ အစ်ကိုများနှင့် ကစားခဲ့ရသောအချိန်များသည် သူ့ဘဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးသော အချိန်များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူနှင့်သူ၏အစ်ကိုများသည် မြောက်ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ သူ့ထက်ငါဦးအောင် ပြေးဆင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဖခင်ကြီးက နောက်မှ လိုက်ခေါ် သည်။ သို့ဖြင့် သူ့ဖခင်ကြီး၏အသံသည် သူတို့ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကမ်းခြေဆီသို့ အရင်ရောက်နေနှင့်တော့သည်။

အန်း၏ရှေ့တွင် သူ့အစ်ကိုများက ငေးနေနှင့်ကြသည်။ သူ့နောက်တွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် အန်း၏ချစ်သူဖြစ်သည်။ အန်းသည် သူ့ချစ်သူကို ဤကမ်းခြေသို့ မကြာခဏပင် ခေါ်ဆောင်လာတတ်သည်။ သူတို့လာလျှင် သူတို့နှင့်အတူ စားစရာထည့်သည့်ခြင်းကလေးလည်း ပါလာမြဲဖြစ် သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်တွဲကာ လှိုင်းစီးကြမြဲ၊ လှိုင်းစီးပြီးလျှင် မျက်ကွယ် လေကွယ်ရာ ချောင်တစ်ခုခုတွင် သွားလှဲကြ ကာ ကောင်းကင်ပြာကြီးမှ မိုးတိမ်အရုပ်အမျိုးမျိုးကို ကြည့်ကြမြဲ။ ညဘက်ရောက်လျှင် သူနှင့်သူ့ချစ်သူသည် မီးပုံကလေးတစ်ပုံဖို၍ တစ်ညလုံး ချစ်တင်းနှောကြမြဲ။

သို့ဖြင့် တစ်ညတွင် အန်းက သူ့ချစ်သူကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ သူ့ချစ်သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် အန်း၏အတွေးတို့သည် သူတို့မင်္ဂလာအခမ်းအနားဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ သည့်နောက် ပျားရည်ဆမ်းခရီး၊ သည့်နောက် သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ပျော်ပါးခဲ့ရာ မြောက်ဘက်ပင်လယ်ကမ်းခြေ။

လူ့ပြည်သို့ရောက်လာအံ့သော သူ၏တတိယမြောက် သားရတနာလေးကို လည်း စိတ်မျက်စိဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်နေပြန်သည်။ သည့်နောက် သူတို့ဖွင့်လှစ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် ရော့တာဒမ်သင်္ဘောဆိပ်မှ ထမင်းဆိုင်ကလေး...။

ယခုသော် သူ့မိသားစု၏အနာဂတ်ရည်ရွယ်ချက်တို့သည် ဂျာမန်များ၏ လက်အောက်တွင် လေပွေ့ခြင်းခံရသည့် မိုးတိမ်တို့နယ် ပျောက်ကွယ်လွင့်စင်သွားရပေတော့မည်။ စစ်ကြီးမှာ တစ်နေ့တွင် ပြီးဆုံးမည်ဆိုသည်ကား မှန်သည်။ စစ်ကြီးပြီးလျှင် သူတို့မိသားစုကလေး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြန်လည်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်ဆိုသည်မှာလည်း မှန်သည်။ သို့သော် စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ သူ့အသက် ရှင်ရန်လိုသည် မဟုတ်ပါလော...။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့်တိုင် အသက်ရှင်ရန် မဆိုထားဘိ၊ ယခု တဒင်္ဂ၏ လက်ဖျစ်တတီး၊ မျက်တောင်တစ်ခတ် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ရန်သူ၏သေမင်းတမန်ကျည်ဆန်များက သူ၏အသက်ဇီဝိန်ကို မနုတ်ခြွေဟု မည်သူသည် အတတ်ပြောနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထိုအခိုက် ကားသံကြားလိုက်ရသဖြင့် အန်းက မော့ကြည့်လိုက်ရာ ရော့တာဒမ်မြို့ဘက်မှ မောင်းဝင်လာသည့် ဒတ်(ချ်) အရပ်ကားတစ်စီး တံတားထိပ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကားပေါ်မှာ ဂျာမန်အရာရှိ (၃) ယောက် ဆင်းလာပြီး ကွပ်ကဲရေးစခန်းဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားကြသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီဂျာမန်အရာရှိသုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရပေမဲ့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေဖြစ်တယ်၊ ရာထူးအဆင့် ဘယ်လောက်မြင့်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့စီးလာတဲ့ ကားရဲ့အဆင့်အတန်းရယ်၊ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့အမူအရာရယ်၊ တံတားပေါ်မှာရှိတဲ့ ဂျာမန်တပ်သားတွေက ပျာပျာသလဲ အလေးပြုလိုက်ကြပုံတွေရယ် ပေါင်းစပ်ပြီး ဒီငတီသုံးယောက်ကတော့ ဧရာမသုံးကောင်ဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်လိုက်တယ်”

အန်းက အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်တွေးရင်း ဖြည်းလေးစွာ ပြောပြသည်။